

ДІТИ НЕПОРОЧНОЇ

5 2003

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТІЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновник:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Періодичність: раз у два місяці

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5359. Індекс: 23979

Головний редактор
Роман БРЕЗІЦЬКИЙ

Редакційна колегія:

еп. Софрон ДМИТЕРКО, ЧСВВ
еп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ
еп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК
еп. Роман ДАНИЛЯК
еп. Софрон МУДРИЙ, ЧСВВ
о. Петро ГЕРИЛЮК-

КУПЧИНСЬКИЙ, ГСД
с. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ
Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар
Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературний редактор
Андрій КОСТИРКА

Художній редактор
Олена ШАХОВСЬКА

Технічний редактор
Андрій ЦИМБАЛ

Комп'ютерна верстка
Оксани ГОРІН

© Релігійне видавництво
“Добра книжка”, 2003

Адреса редакції:
вул. Куліша, 22/3а, м. Львів, 79058
тел.: (0322) 72-69-72, факс: (0322) 97-89-50
e-mail: gbook@mail.lviv.ua

ЗМІСТ

1. Сторінка головного редактора Об'явлення на Святій горі	2
2. Очіма священика еп. Станіслав Падевський Христос і жінки	6
3. Століття дитини о. Петро Герилюк-Купчинський, ГСД Христос і діти	9
4. Сльози Марії Чому Марія плаче?	13
5. Голос Марії о. Любо Куртовіч “Я б хотіла привести вас до Серця Мого Сина” .... о. Маріо Кнезовіч Духовна олімпіада	16 17
6. Василянські святині Софія Гіщинська, Володимир Гіщинський Підгорецька Чудотворна ікона Божої Матері	18
7. Розмова зі священиком Наталія Савка Над ким панує диявол?	23
8. Ключ до вічності Ганна Гайворонська Серцебиття Господа	25
9. У тенетах зла Лист з-поза гробу	28
10. Хвороби суспільства Ірина Папірник Куріння. Алкоголь. Наркотики	31
11. Нам пишуть Ісус змінив моє життя!	33
12. Поетична сторінка Наталія Малець Блаженна Твоя душа	39
13. Молитва Мій Отець допоможе	42

ОБ'ЯВЛЕННЯ НА СВЯТІЙ ГОРІ

Гавареччина – невеличке село, заховане в золочівських лісах, завжди славалося своїми виробами з чорної глини. І то цілком заслужено, бо все оте череп'я – глечики, вазони, вази, кухлі, чаші і чашечки, макітри і підсвічники – справді дуже гарні й оригінальні.

Та мені здається, що якби не той жорстокий півстолітній атеїстичний зашморг на ший Західної України, то не лише Гавареччина, але й ціла Галичина славилася би не своїм промыслом, а, насамперед, зовсім іншою, нерукотворною подією, яка відбулася тут 6 вересня 1948 року. З таких подій повстають люрди і фатіми, гарабандалі і меджугор'я...

Отже, даю слово єдиному, ще, слава Богу, живому очевидцю п. Марії Особі, яка мешкає у тій же Гавареччині і є якби хоронителькою Святої гори, де у 1948 році відбулося грандіозне об'явлення Матінки Божої. Гора ця стоїть десь посередині "трикутника" – між селами Черемошня, Білий Камінь і Гавареччина. Спершу подаю свідчення п. Марії Особи, написані нею під присягою у 1964 році в присутності греко-католицького священика о. Івана Кубая, що мешкав тоді на Старих Бродах, та о. Олександра Орешкевича з м. Олеська. Це, вже історичне свідчення доповню нинішньою розповіддю п. Марії, яку я відвідав наприкінці вересня цього року. Також подаю свідчення самого о. Івана про намагання солдатів НКВС підірвати грот, біля якого об'явилася Богородиця. і декілька свідчень з минулого

про одужання. Отже, "Зізнання про видіння на Святій горі" написано власноручно п. Марією Особою у 1964 році:

була віддалена вгору від верхів дерев приблизно около двох метрів. У тім промінню показався чорний, терневий, колю-

Зізнання про видіння на св. горі. 6. Вересня 1948 р.
Біля села Черемошня Львівської області.
Я особа Марія Іванівна зізнаю під присягою про об'явлення Матері Божої на св. горі.
Як я бачила і ще дві дівчанки, то було Ганча Стефанія Йосипівна з 1936 р. і Ванцові Ольга Олександрівна з 1934 р. і я, Марія 1935 р.
Ми всі троє мали разом корови на полі біля св. гори. Це було врано приблизно около шостої години замісцевим часом, ми сиділи на стерні займалися дитячою грою як звичайно пастушки, коли стали завернути корови, і нараз побачили як над лісом в повітрі з'явилася ясно-червона проміння. Ми всі це бачили, нам здавалося, що то горить, коли дуже тим були захоплені що йшли вже завертати тих корів, це проміння огненна була віддалена вгору від верхів дерев так приблизно около двох метрів. В тім промінню показався чорний, терневий, колючий

"...Ми сиділи на стерні, займалися дитячою грою, як зазвичай, пастушки. Коли стали завернути корів, нараз побачили, як над лісом, у повітрі, з'явилася ясно-червона проміння. Ми всі це бачили, нам здавалося, що то горить, але ми дуже тим були захоплені, що не йшли вже завертати тих корів. Ця огненна проміння

щий вінок, який обкружився три рази навколо ясного проміння і зник. Ми полякалися і почали плакати, і молились, клячучи, бо бачили, що це незвичайний огонь. Опісля, як вінок зник, а проміння залишилося, то в тім промені показалася Ясна Пані в білій суконці і синім поясом підпоясана, в синій накидці. На-

Марія Особа – одна з трьох очевидців, якій у 1948 році об'явилася Богородиця

кидка ясно-жовтою лентою обведена кругом (окаймована), волосся – ясно-жовте, довге і розпущене, над головою сяяло ясне сяйво жовтого проміння, очі зведені вгору, руки теж підняті догори, і в правій руці тримала хрест. Хрест був величиною около 20-25 сантиметрів. Вид Ясної Пані був сумний, а сама чудово гарна, молоденька, про красу обличчя не можу описати. Ця об'ява тривала

близько півгодини, так що ми мали коли надивитися. І нам в душі відчувлось, що то Пресвята Діва Марія, яку я так дуже люблю..." (Уривок із "Зізнання", поданого вище).

Сьогоднішні спогади п. Марії Особи (вересень 2003 р.):

"Коли терновий вінок щез, у тому огні, над горою, з'явилася жіноча постать в білому – Ясна Пані! Довга біла сукня і волосся також довге, роз-

пущене, довкола голови – жовте ясне проміння. Голова не покрита наміткою. Ясна Небесна Пані тримала обі руки догори, а в правій руці ми бачили Хрест. Була на ній голуба накидка і голубий пояс. Ступнів не було видно, ноги в колінах ледве зігнуті – Ясна Пані ніби летіла у повітрі.

Ми покинули свої корови і побігли в сторону цього дива. Якраз на дорозі стояв Богдан Бернарський, він трохи ближче до лісу пас корів. Цей хлопець мав тоді 19 літ, але, як би то сказати, не міг в школі вчитися. Але у житті він усе розумів. Ми кричимо: "Богдане! Богдане! Подивися на Святу гору! Що ти там бачиш?" Він глянув і каже: "Бачу вогонь і якусь жінку". Сказав і побіг додому. Він настільки перелякався, що матері розповів про це десь аж через тиждень.

Але ми все-таки продовжили свою дорогу: подалися в ліс, аби піднятися на Святу гору. Однак в лісі було дуже темно, а вгорі, над ним, – сяйво. Ми побоялися іти вперед і повернули назад, у поле. Але в тому часі Ясна Пані зникла нам з очей.

Ми були розгублені і налякані. Стояли навколішки й молилися. Саме наспів тато. Вони їхали з мамою в поле орати. Ми навперебій почали розказувати йому, показуючи руками у бік гори. Вгорі на тому місці, де була з'ява, ще залишилося світло, а внизу чомусь стемніло, як уночі. Тато випріг коня, сів верхи. Мама залишилася на возі. Ми бігли обік коня вже осмілілі і майже щасливі. Перше диво, очевидцями якого ми стали, –

то була криниця, що здавна стоїть біля каплиці (тоді ще гроти) майже на вершині Святої гори. Ще вчора ми бачили, що в криниці не було води, лише невеличка калюжа на дні, а зараз вода буквально вихлюпувала через краї цямрин. А запах! Який чудесний запах огортав цю місцину! Я ніколи в житті, ні раніше ні пізніше, не відчувала такого страшно гарного запаху. Потім я наблизилася до того клена, над яким з'явилася Пані в білому. Він ріс трохи вище, метрів за сто від кринички. Він ніби обгорів. Листя обсіпалося, і кора потріскала та повідпадала. А на кожному листочку можна було побачити малюнки маленьких ікон: Матері Божої Неустанної Помочі, Голови Ісуса у терновому вінку, Пресвятої Родини, Матінки Божої з Дитятком Ісус. Лінії малюнків були чорними, а якщо дивитися крізь них на сонце – вони мерехтіли кольорами...

А потім ми пішли в село Білий Камінь до священика. Будучи людиною похилого віку, він все ж таки пішов з нами на місце об'явлення, він повірив нам. Навіть казав, що тепер, після об'явлення, ми будемо мати якісь сни. І то була правда.

Але снулася Богородиця лише в темних одягах. Одного разу я плакала перед Нею і жалілася, що люди мені не вірять про Її об'явлення, а Вона відповіла, що не всім можна розказувати. Я спитала: "А кому ж, Матінко Божо?" Вона погладила мене по голові: "Тобі буде дано кому. Не всім вір". З тих пір я

дійсно безліч разів зустрічалася з людьми, яким чомусь не могла розповідати – щось з середини, чи то зі серця, не давало мені вести розповідь. Тим часом іншим людям, а їх було більше, розповідалося легко, вільно, залюбки. Знаєте, багато різних облесливих провокаторів ходили до мене і вишукували – тож був 1948 рік, ще Сталін жив! Я в тому страхітті би загинула, якби не Покров Богородиці. Вона ж то добре знала, яка людина до мене прийшла.

В одному зі снів я настільки відважилася, що просила Богородицю: "Матінко Божо, залиши мені якусь пам'ятку тут, на Святій горі". "Залишу", – відповіла Вона, але не сказала, що саме. А я й не спитала. Встала вранці, втішена і щаслива. Та й до мами: "Мамо, мамо, ходіть зі мною на Святу гору, бо Матінка Божо обіцяла, що залишить мені якусь пам'ятку". При-

йшли ми вранці, стали коло криниці. Людей було вже багато. І тут дуже мені закортіло підняти подовгастого каменя, що лежав коло самої криниці. Підняла. На тій стороні, якою він лежав на землі, я побачила відбиток стопи, долоні і півобличчя у профіль. Тут почали до мене бігти люди. Якою ж я була наївною! Думала, що такої святині не смію забирати додому, тому взяла й віднесла до гроти й поклала з правого боку. А часи були комуністичні, багато злих людей приходило, в сорок дев'ятому році пробували навіть підірвати ту гроту. Отак мій камінець безслідно й щез. Дуже шкодую, але вже ніц не вдію. А листя з клена, то люди моментально порозбирали. Дуже багато різних образів на них дивом повимальовувалися. Останній листок я якійсь польці віддала. Під милість Божу благала. Я собі тоді подумала: для мене то все залишилося в моїм серці до смерті, а про те,

На Святій горі біля кринички

Загальний вигляд на Святу гору

що хтось за цим колись через багато літ буде питати – я й не думала. Малі ще мої літа були тоді. Я тішилася тим, що в мене є Свята гора...”

Р. С.: Від головного редактора
Це правда, що атеїстична влада знищила того клена до останньої гілочки, до корінчика, до листочка. Але каплички чи навіть якогось пам'ятного знаку на цьому місці до сих пір ще немає. Церква мовчить, не досліджує такого величного об'явлення Богородиці. Лише молоді кленові пагони свідчать про те, що колись тут ріс клен і було над ним світло...

Я скинув свої черевики, став босоніж на його місце, зірвав зеленого листочка, що тулився до коліна. Не знаю, може мені здавалося, але відчував дивну насолоду в ногах. Поглядаючи на той листочок, думалося мені таке: о Господи, а якщо раптом одного дня на цих молодих листочках з'явиться обличчя Матінки Божої та Її Сина, а ми не помітимо,

пройдемо повз них з байдужим і холодним серцем?!

Свідчення священика о. Івана Кубая:

“У 1949 році за наказом КДБ сім солдатів з гарнізону, комсомольці, під'їхали машиною до печери, щоб її знищити. Розбили два великі цементні хрести, які стояли з обох боків над тротом, і підмінували печеру. Але її не знищили, тільки пошкодили... І диво! Зараз, як тільки від'їхали від гори на шосе, машина зіткнулася на переїзді з потягом (це сталося біля села Ожидова). Сім солдатів загинуло, лише шофер, який не брав участі у знищенні печери на Святій горі, врятувався. Про трагічну смерть сімох солдатів розповідали по всій довколишній місцевості. А ті особи, що були свідками того трагічного випадку, чули, як шофер, що чудом врятувався (його викинуло з машини) все волав: “Я тебе, Боже, не трогал!”

Свідчення про одужання на Святій горі

* * *

“Народ ходив до Матері Божої і до Ісуса Христа з вірою, любов'ю. На людей робили засідки і переслідували. Енкаведисти стріляли по людях. Вони нищили все, що було на Святій горі. Матінка Божа дарувала людям Святу водичку. Люди ходили до Марії за поміччю в недугі. Один із випадків: Моя мама, Сухінська Стефанія, хворіла на зуб. Вона зверталася до лікарів, але лікарі сказали, що треба робити операцію, однак в такому віці серце може не витримати. Тоді мама пішла на Святу гору. Вона щиро молилася і просила Матінку Божу про поміч. Мама багато й довго молилася, і зуб щез.”

Вархол Г. Л.
04. 06. 2000 р.

* * *

“Мій син Ігор від деякого часу сильно заїкувався, так що важко було йому говорити. Такий стан мого сина, як маму, дуже тривожив. Уповаючи на поміч Матері Божої, поїхала я зі своєю родиною на Святу гору, щоби там випросити у Матері Божої оздоровлення для сина.

Молитва моя була вислухана. Син став говорити нормально. З вдячності за вислухану просьбу складаю щиру подяку Матері Божій та Її вибраному місцю на Святій горі й поручаюся дальшій опіці.”

Кубай Віра Петрівна,
дружина священика
о. Івана Кубая, 1963 р.

Христос і жінки

Церква є Божим людом, яка разом з ним паломничає і поділяє долі світу, переживає усі події та з'яви, котрі відбуваються в ньому. Половину того люду, а, мабуть, більше, ніж половину, складають жінки. Їхня моральна сила і духовні цінності – це великий скарб Церкви, який упродовж двох тисячоліть постійно зростає і надалі зростатиме.

Від самого початку жінки були включені в діло Царства Божого. Господь Ісус учинив їх свідками Свого життя, Своєї смерті та Свого воскресіння.

траплялися, щоб повернути вільність жіночій статі; відмінив привілеї аж до Його часів, котрі належали чоловічій й подружжю, та поставив перед чоловіками ті самі вимоги щодо вірності (Мрк. 10, 11-12).

Ісус стає на захист грішниці супроти обвинувачів, які надуживали своєю чоловічою вишчістю (Ів. 8, 3-11); ламає звичаї, котрі мають тенденції до усунення жінки з суспільного життя.

Звертаючись до самарянки в людному місці, Ісус дійшов до такого ступеня, що згіршив Своїх учнів.

Прекрасна і захоплююча історія християнської жінки. Її місія в Церкві не другорядна, однак відмінна від тієї, яку виконує священник

В Євангелії зустрічаємо цілу плеяду жінок поруч Ісуса. Частину з них знаємо поіменно: Йоанна, Сусанна, Соломія, Марія, Марта, Магдалина, а інших з різних подій: Самарянка, теща св. Петра; вдова з Наїм, яка терпіла кровотечу; жінка, пристиджена прелюбодійством; матері, які принесли дітей, аби їх Господь Ісус поблагословив; матір синів Заведесвих; убога вдова біля скарбнички в святині; дружина Пилата; жительки Єрусалиму, які плакали над Ісусом; жінки під Хрестом і мироносиці біля гробу з пахощами й миром у руках.

В усій Євангелії не знаходимо ситуації, у котрій Ісус був би в конфлікті з жінками. При багатьох наказах реакція Ісуса була негативною щодо юдейської ментальності, котра утримувала жінку на нижчому рівні в суспільстві.

Аналіз текстів з Євангелії вказує, що жінки (керовані, напевно, інтуїцією) ставали на сторону Христа, на сторону правди.

У жодному випадку Ісус не визнав жінку нижчою, а використав усякі нагоди, котрі

Рабіни докоряли тим, які довго розмовляли з жінками і погрожували їм карою.

У притчі не обмежувався представленням особистостей чоловіків, які заслуговували на довіру; старався показувати жінок, чим довів, що не надає

жодної переваги чоловічій статі.

Настирлива вдова, котра удостоїлася справедливості (Лк. 18, 1-8), подає приклад більшої витримки в благаннях, ніж біблійний настирливий приятель (Лк. 11, 5-8). Слід зауважити, що у притчі про загублену драхму одна жінка описує радість Бога від повернення розкаяного грішника, який наче пастир, віднаходить свою вівцю (Лк. 15, 8-10).

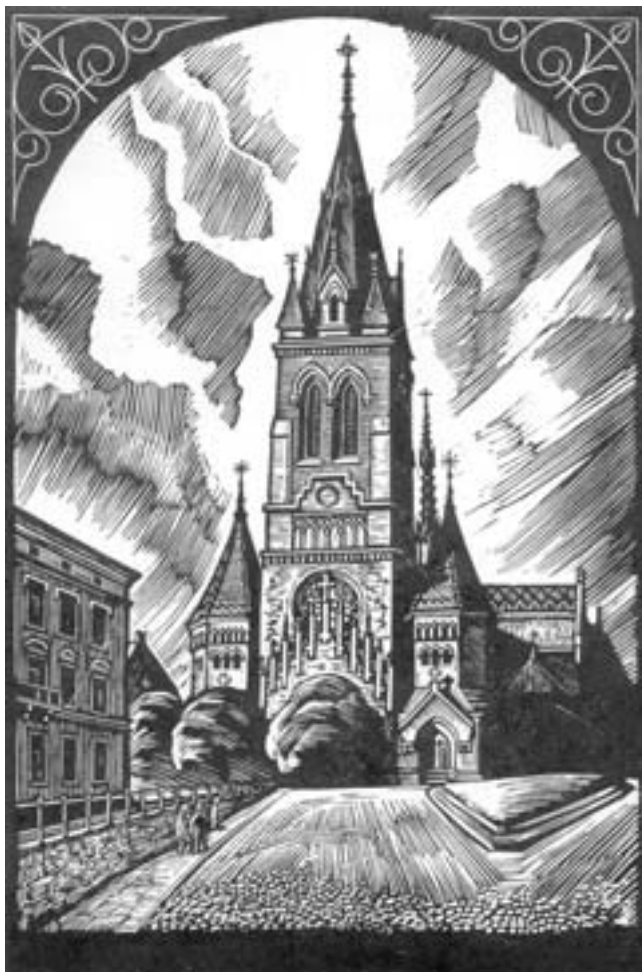
Ісус хвалить удову, яка приносить до святині свою лепту і прагне, аби цей учинок розділяли Його учні.

Жінку з Витанії Ісус захищає від ворожості зі сторони присутніх, заповідаючи, що її вчинок пахучого намащення оповідатиметься по цілому світі (Мрк. 14, 9).

Ісус безперервно протестував щодо сучасних Йому упе-

Домініканський костел у Чорткові. Ліногравюра
(художник Степан Шевчук)

реджень. Не вагався протиставлятися тим, які хотіли утримати жінку в невідгідному стані. Ясно проявляв скрізь Свою волю повернення рівності там, де не визнавалася або була порушена, а також прагнув зміни ментальності, як і суспільних рішень у цій проблемі.

У перших християнських спільнотах, грецьких і римських, жінки виконували визначені та відповідальні завдання в церкві.

Св. Павло у своїх листах говорить про Фебу, християнку з Коринту, про Юлію, Прискиллу і багато інших, яких називає апостолами й слугинями Господа (1 Кор. 16, 14).

Прекрасна та захоплююча історія християнської жінки. Її місія в Церкві не другорядна, однак відмінна від тієї, яку виконує священник.

Необхідно, насамперед, пам'ятати про місію, довірену Марії.

Під час благовіщення жінка була покликана до вираження згоди на прихід Спасителя таким

способом, що сама таємниця Втілення залежала від “Так” Матері Ісуса.

У Кані, коли Марія просить Ісуса про чудо, Христос визнає значення участі жінки в ділі Спасіння, dokonуючи чудо. На Голготі, маючи на думці розвиток Церкви, визначає Марії нове материнство. Тут іде мова про найбільш відповідальну місію для жінки, бо зобов'язує до її материнства, до виміру духовного материнства – народження для Неба.

Ісус виявив Свою волю у ділі залучення жінок до праці для Царства. Знаменним є вибір самарянки, яка мала проторувати дорогу євангелізації, бо вчинив з неї посланку нової віри.

Не менш гідним уваги є те, що жінкам першим була сповіщена таємниця Воскресіння Христа. Марія Магдалина отримала завдання переказання цієї радісної новини учням (Ів. 20, 17). Ісус таким чином дав зрозуміти, що захоче пастирську владу, обіцяну учням, бо саме Марію Магдалину вислав до них з вісткою. Тоді ж, однак, вказав учням на необхідність співпраці з жінками в ділі євангелізації, позаяк перша вістка про Воскресіння була донесена до них через жінку. Щоб Церква могла виконати своє завдання і голосити по світі Добру Новину, необхідне буде співділання обох статей.

Рух визволення жінок так сильно розвинувся у сучасному світі, що розбудив прагнення жінок до священства. Католицька Церква ніколи не визнавала, що жінки могли би отримати важливі священства – священницькі чи єпископські.

Ісус все-таки не покликав жодної жінки до грона Дванадцяти. Бажає зберегти священничі функції виключно для мужчин. Про це чітко висловлюється під час Останньої Вечері. У юдейській традиції пасхальна вечеря була їдою, котру споживали родини, де жінки і діти мали свої місця. Ісус, далекий від запрошення жінок на вечерю, строго обмежив кількість учасників до Дванадцяти чоловік і лише їм хотів передати право відправляти Євхаристію на Його пам'ятку. Навіть Марія не отримала священничої функції.

Позаяк після Свого Воскресіння лише Марії Магдалині Ісус поручає передання вістки, проте саме до учнів скеровує Своє “Ідіть” і наділяє їх владою відпущення гріхів.

Згідно Євангелії св. Матея (28, 16-20), відповідальність за євангелізацію всіх народів Ісус покладає на одинадцятьох Апостолів.

Марія не сповнена священничих функцій, проте була покликана виконувати місію, не менш важливу від священничої.

Ліногравюра (художник Степан Шевчук)

Св. Павло підтвердив принцип рівності жінки і чоловіка, опираючи його не лише на природі людини, але й також на Христові (мова йде про гідність синівства Божого, отриманого під час св. Хрещення). Необхідно, однак, зауважити, що підтвердження єдності не усуває різниці. Юдей чи грек заховують свої характерні риси, оскільки вони стосуються також чоловіків і жінок. Рівність охрещених – це ще не ідентичність, ані вищість одних над іншими.

Церква зобов'язана наслідувати Христа. Апостоли зрозуміли тривалий характер цього наслідування, їхня віра переросла у славу Церкви. Практика надання тільки чоловікам священничих свячень набирає нормативного характеру.

Єпископ і священник представляють Христа, ділаючи в Його імені (*“in persona Christi”*). Це представлення виявляється, насамперед, коли священник, беручи на себе роль Христа в Євхаристії, вимовляє слова освячення. Священник, представляючи Христа, представляє також і Церкву, бо репрезентує Голову й Пастиря Церкви.

Опираючись на біблійну тематику зашлюбіння Бога зі Своїм народом, котрі в Новому Завіті є зашлюбіннями Христа з Церквою, Наречений, Творець Нового Завіту є чоловіком. Задля цього також той, хто приймає волю Христа, тобто священник, повинен бути чоловіком. II Ватиканський Собор твердить, що істотною ознакою священничої функції є *“сповнення проходу Христа, Пастиря й Голови”*, *“ділання в заступництві Христа Голови”*.

Дискусія щодо доступу жінки до священства не може вестися лише на ґрунті прав особи чи природної рівності чоловіка й жінки. Службове священство не є дійсністю тільки природного порядку, але належить до порядку об'явленої дійсності.

Традиція Церкви ніколи не одобряла жіночого священства. В деяких сектах і протестантських церквах пастирська послуга жінок не має характеру sacramентальних свячень.

Необхідно зазначити, що людські погляди завжди малоєфективні, недостатні, аби розв'язати проблеми Церкви щодо браку священників. Церква є спільнотою, відмінною від усіх інших, і душпастирські завдання не можна порівнювати зі завданнями державними, котрі реалізуються в суспільстві.

Дана притча з Євангелії, котра переказує нам волю Христа, заохочує жінок до участі в місії, притаманної їхній жіночій індивідуальності, та підкреслює пошану їхньої особистості.

Особливість ролі жінок розвивалася у свідомості християн, про що прекрасно свідчить одна давня подія.

Коли імператор Конрад III оточив місто Веінзберг, погрожував знищенням, якщо місто не здасться. Тоді до обозу імператора відправилася делегація жінок з міста. Вони просили, аби імператор дозволив жінкам покинути місто до його знищення, позаяк вони не брали участі у війні. Імператор погодився, але під час обговорення умов і часу щодо опущення міста Конрад III, не передбачуючи підступу, дав згоду також на те, щоб кожна жінка могла винести зі собою те, що найдорожче для неї. У визначений день і час війни імператора спостерігали, як з брам міста виходили жінки, несучи на своїх плечах когось із чоловіків. Жінки несли своїх чоловіків, доньки батьків, сестри братів і т. д. Жителі міста таким чином спаслися.

Метафоричний сенс такої події цілком зрозумілий і залишається актуальним у наші часи.

еп. Станіслав Падевський

Діти Непорочної

ХРИСТОС І ДІТИ

XX-те століття називали “століттям дитини”. Треба визнати, що в цьому вислові багато правди. В жодному столітті не турбувалися так про фізичний і духовний розвиток дитини, як у двадцятому.

Слід дбати про розвиток тіла, зберігати приписи гігієни, потрібне добре молоко і сонце, потрібна школа й молодіжні товариства, бо там підрастає цінний скарб, майбутнє народу. Але усього цього замало, бо це – лише половина праці, коли дбаємо про тілесний і розумовий розвиток дитини, а забуваємо про духовний.

Необхідно кожній дорослій людині усвідомити, яке значення мають діти. Родичі у вихованні дітей повинні вбачати почесний обов’язок, який їм довірив Бог і з якого вони здаватимуть звіт у день Страшного Суду. Дитина – не тільки власність батьків, але й суспільства, Батьківщини, а передусім – Бога.

Що думав Христос про дітей, як їх любив, як цінував їхні душі, – нам відомо зі Святого Письма. Христос був найбільшим Приятелем дітей на землі. Євангелія не один раз згадує про любов Ісуса до дітей. Одного разу, змучений цілоденною працею, Христос відпочивав. До Нього горнулися діти, а Апостоли не пускали їх до Спасителя. Тоді Христос сказав ці пам’ятні слова: “Дозвольте дітям прийти до Мене”.

Під час триумфального в’їзду до Єрусалиму діти викликували: “Осанна на висотах!”, кидаючи пальмові гілочки під Його ноги. Євангелія повчає, що Бог обдарував дітей особливою любов’ю: “Хто приймає дитину в Моє ім’я, той Мене приймає” (Мт. 18, 5; 19,

15). Ісус Христос проголосив перші права в обороні дитини, коли сказав: “Хто спокусить одного з тих малих, що вірують у Мене, такому було б ліпше, якби млинове жорно повішено йому на шию, і він був утоплений у глибині моря” (Мт. 18, 6). Від Апостолів Христос вимагає, щоб стали, як діти. (Мт. 18, 3; Лк. 9, 35-36; Лк. 9, 46-48). Сам радо займається дітьми (Мт. 19, 13), благословляє їх. Діти проводжали Його до святині, співаючи: “Благословенний, хто йде в ім’я Господнє!” Тими словами донині Церква вітає Євхаристійного Христа перед освяченням (Мт. 21, 15). Наш

Спаситель дуже переживав, бачачи молодь на злих дорогах (притча про загублену вівцю, блудного сина). Навіть коли ніс на Голготу Хрест, турбувався про дітей. На це вказують Його слова, сказані до плачущих жінок: “Дочки єрусалимські, не плачте наді Мною, а плачте над собою і над вашими дітьми” (Лк. 23, 28).

Виховання дітей – дуже важливий обов’язок для християнських родичів. У Небі існує спеціальна ласка для тих батьків і вчителів, які добре виховали дітей. Родичі повинні любити й шанувати своїх дітей, а не дивитися на них, як на

Серія світлин “Діти Галичини”, ХХІ ст.

якусь власну забавку, володіння котрою в інших може викликати заздрість. У дітях батьки повинні вбачати цінний скарб Всемогутнього Бога, призначений до вічного життя. Формування душі дитини згідно з волею вічного Бога належить до найщасливіших завдань і обов’язків батьків та педагогів.

Якщо правда, що дитина належить не тільки до вас, але й до Бога, що Христос є Царем дітей, то звідси випливає важливий обов’язок, святе завдання: приготувати дітей не тільки до земного життя, але й до життя вічного.

Багато батьків забуває про цю найголовнішу правду. Турбуються про багато речей, приносять багато жертв, щоб дитина була краще вихована, мудріша і більш освічена. Все добре: і школа, і уроки гри на піаніно, і вивчення англійської, французької, німецької мов, курси танців, гімнастика...

але дитина має також і душу. Чи дбаєте про її душу!? Пам’ятайте: Бог довірив вам дітей, і колись від вас зажадає здати звіт.

Напевно скажете: “Але ж у школі вчать релігії!” О, цього недостатньо. Що означає одна година релігії на тиждень, і то не завжди. Якщо вдома, у товаристві, на вулиці дитина не бачить здійснення прекрасних засад, про які чула на уроках релігії, а навпаки. То що тоді? Відчай... Опущення рук... Ні! Наполеглива праця з довірою на Боже милосердя!

I. Виховуйте дітей у дисципліні

Прекрасні слова зі Старого Завіту з історії про Елі нагадують поблажливих родичів, які все дозволяють своїм дітям: “Ти об’явиш йому, що я скараю його дім повіки за те злодіяння, бо він знав, як його сини зневажали Бога, а не скартав їх” (1 Сам. 3, 13). Елі картат своїх синів, тільки надто легко.

Що сказав би сьогодні Господь про “мавпячу любов” родичів? “Мавпяча любов”, звідкіля такий дивний вислів? Говорять, що мавпа так дуже любить, цілує, тулить своє маля, що, з любові, може навіть задушити його! Чи можна когось задушити з любові? Чи можливо, щоби мати та батько з любові вбили своє дитя? Так, це, на жаль, можливо! Можна вбити душу своєї дитини, зробивши з неї ідола, божка. Уявіть собі таку картину: на троні сидить чотирирічний малий тиран, незадоволений, злий, вередливий, а двоє дорослих людей з тривогою поклоняються йому, догоджають улюбленому малому божкові. Батьки, які не вміють наказувати своїм дітям, котрі не можуть їм ні в чому відмовити, опертися жодному їхньому прохання, – приречені на пізніше зухвале ставлення власних дітей. Подумайте про боягуза

Ірода, який не зумів опертися шаленому прохання Іродіади і проти власного переконання наказав стягти голову Івану Хрестителю. Не розпещуйте дитину, а вчіть її бути слухняною, доброзичливою, бо у цьому полягає не тільки добре, але й християнське виховання.

II. Пильнуйте своїх дітей

Батьки завжди повинні знати, де перебувають діти, в якому товаристві, що роблять? Батьки, матері! Чи знаєте, хто є найкращим приятелем вашої дитини? Про що говорять між собою, які книжки читають, які фільми переглядають, на які концерти ходять? Не говоріть: “Моя дитина ще є дуже наївна, мала, невинна, ще нічого не розуміє”. Ніколи не оправдовуйте цим своє недбальство! Святий Павло, апостол народів, про таких батьків сказав: “А коли хтось про своїх, особливо ж про домашніх не дбає, той віри відцурався: він гірший, ніж невірний” (1 Тим. 5, 8).

Невже святий Павло вже тоді знав про проблеми сучасної жінки-матері?

На жаль, сучасна жінка не має багато часу займатися дітьми, бо цілий день вимушена працювати на хліб насущний, залишаючи своїх дітей напризволяще. Але ця проблема не дуже хвилює Верховну Раду України, українських бізнесменів, які жорстоко експлуатують жінок по 12-14 годин на день, витягуючи з них всі життєві соки, забуваючи про те, що жінка, насамперед, поплечана Богом бути матір'ю і берегинею сімейного вогнища.

Христос є Царем дітей! Чувайте, отже, над ними!

III. Виховуйте їх, самі їм давайте добрий приклад

На жаль, з життя сучасної родини щораз більше зникають

чудові релігійні звичаї, які надавали стільки чарівності, принади і тепла давнім родинам. Спільна ранішня та вечірня молитва, побожні читання, святі образи на стінах, релігійні розмови... Сьогодні це все знане з оповідань бабусь.

“Якщо корінь є святий, то і галузки будуть святі”, – говорить Апостол. А якщо цей корінь не святий? Якщо батько і мати винні, мають закам'янілу душу, якою тоді буде дитина?

Католицька Церква не може закрити очі на негативні суспільні явища, які в страшних безоднях гріха затоплюють родинне життя, прирікаючи народ на поступове вимирання.

Вертаючись у найдавніші століття історії людства, бачимо: коли люди були поряднішими, діти завжди ставали гордістю родини. Не говорю тут про юдейський народ зі Старого Завіту, не буду говорити про розпуку жінки, яку Бог не поблагословив дитиною. Святе Письмо зворушливо розповідає про молитву Анни, матері Самуїла: “Господи Сил, коли Ти зглянешся над горем рабині Твоєї... й даси рабині Твоїй хлоп'ятко, я віддам його Господеві на ввесь його вік” (1 Сам. 1, 2).

Пригадаймо собі святу Єлисавету, яка також сумувала з причини бездітності, і раділа, коли народився її син, святий Іван Хреститель: “Її сусіди та родина почули, що Господь виявив їй Своє велике милосердя, і радувалися з нею” (Лк. 1, 58).

Таке ж саме благородне поняття про дітей було у стародавніх римлян. Якось достойну римлянку Корнелію відвідала її приятелька, а хвалячись своїми дітьми, додала: “Дивись, ось мої найцінніші скарби!”

Так, дитя завжди було необхідною частиною родини, її окрасою і гідністю.

Суттєвими, з цього приводу, є народні прислів'я.

Чим є бездітна родина? Цвіту-чим деревом без плодів!

Чим є найбагатша родина без дітей? Ясним днем без тепла!

Чим є найрозкішніший будинок без щебету дітей? Глухим мармуровим гробівцем.

На жаль, у теперішній час поширилася небезпечна тенденція: батьки бояться дитини. Це дуже сумно, коли бачимо здорове подружжя, яким Бог дав би дітей, але вони не хочуть їх мати, бо бояться тягару. Це страшний гріх, коли подружжя іде проти волі Божої і відмовляється від дітей. Страх збирає від того, що молоде подружжя має намір жити лише для себе, в своє задоволення, відмовляючись стати батьком і матір'ю. Тоді сім'я стає пустою і не освячує родинний дім, який поступово перетворюється на “цвинтар” самотніх істот. За все це прийдеся колись відповісти перед Богом: і за потоптане Таїнство Подружжя, і за надмірні тілесні насолоди, які кинули їх у болото гріха.

Сучасна родина страждає ще на малодітність. Таким чином, не одна нація приречена на поступове вимирання. Тому і Папа Іван Павло II венцикліці “Євангелія життя” рішуче стає на захист невинних немовлят ще в лоні матері. О, скільки цінних скарбів ми би втратили, якщо б Церква не обороняла дітей. Ми не мали б святого Франца Ксаверія, який був сьомою дитиною своїх родичів. Не мали б святої Терези від Дитятка Ісус, яка була дев'ятою дитиною в своїх батьків, не мали б святого Ігнатія Лойоли, який був тринадцятою дитиною своїх батьків, не мали б і святої Катерини зі Сієни, яка була 24-ою дитиною в своїх батьків.

Дехто з прихильників штучного планування сім'ї каже: “Світ

Серія світлин "Діти Галичини", 50-ті роки XX ст.

ніколи не був без гріха, колись людина також була зла..."

Так, гріх завжди існував, але не в таких величезних розмірах! Ніколи не об'являв себе з таким відкритим жорстоким цинізмом.

Християнському світові добре відома історія св. Моніки, матері св. Августина. Під час свого земного життя св. Моніка зуміла вимолити в Бога навернення для свого сина. У наш час деякі страждаючі матері звертаються до неї за допомогою. Св. Моніка, за дозволом Божим, почала об'являтися одній терплячій матері. Послухаймо, що св. Моніка говорила цій бідній жінці: "Нині продикую тобі, як бідні заклопотані матері повинні поступати зі своїми дітьми, бо Бог уже не може дивитися на ті поневір'яння матерів, які проливають гіркі сльози за своїх дітей. Люблять їх безмежно, і серця їхні розриваються від жалю, що того недооцінюють, більше того, ще й ненавидять своїх батьків. Це страшна робота сатани... Ми в Небі досконало бачимо кожну образу Божу. Молимося. І з Неба до вас, дорогі матері і батьки, кличемо про допомогу. Рятуйте душі ваших дітей,

алкоголіків, наркоманів, розлучених, розпусників, дітовбивців та інших. Для віруючих родичів – це страшна трагедія мати таку дитину. Але що повинні робити? Бідні, вже всі виховні засоби випробували, і ніщо не допомогло. А я, св. Моніка, розумію вас найкраще, бо сама пережила найгіршу трагедію зі своїм улюбленим сином, який згодом став великим святим. **Саме тому, дорогі родичі, хочу вас потішити, бо знаю, що навіть з найгіршої дитини може бути святий, однак без вашої допомоги нічого не відбудеться. Хтось мусить за цю дитину молитися... Це святий обов'язок родичів молитися за своїх дітей. Інакше дитина зійде на манівці в нинішніх часах і без молитовної допомоги не витриває в доброму, бо тепер скрізь усе руйнується, а ваша дитина колись на своїй дорозі зустріне товариша, обплутаного вже дияволом, і тоді все почнеться. Лише молитва матері, батька, бабусі, тітки та інших осіб може подіяти на цю бідну дитину. Мудра матір сама молиться і благає про молитовну**

допомогу інших, замовляє Служби Божі за свою дитину. Молиться за душі у Чистилищі й просить про допомогу для своєї улюбленої дитини. І має рацію, бо через рік чи довше дитина повинна перемінитися. Сам Бог почне перемінювати душу дитини. Проте сучасні матері дуже нетерплячі: день, місяць помоляться, декілька разів приймуть святе Причастя і вже жадають від Бога навернення. Ображаються на Господа і взагалі перестають молитися. Таким чином поповнюють найбільше нещастя, бо дитину не рятують з прірви. Окрім цього, самі потрапляють у тенета сатани. **Молитва мусить бути довгою, витривалою, сповненою довіри. Це дуже важливо, бо наскільки ти віриш Богові, настільки Він тебе вислухає.**

Молитися за дітей найкраще на святій вервиці. І тут я дам вам серйозну пораду. Нехай матір, заклопотана й розпачлива, віддасть свою дитину Матері Божій і упродовж цілого року відмовляє за неї вервицю, страсні тайнства. Тоді найгірша дитина навернеться. Це – обітниця Божа. Через мене Бог підтверджує цю обітницю. І чи не варто лише один рік посвятити цьому й мати навернену дитину. Хіба ж це не краще вчинити, аніж цілі роки, а може і до кінця життя мати сина чи доньку наркоманами, алкоголіками чи грішниками, бо наближаються часи, коли родичі терпітимуть щораз більше через своїх дітей, які навіть доводитимуть їх до смерті. Попереджаю вас, дорогі родичі, забезпечте себе молитвою на вервиці. Матір, наприклад, має четверо дітей, то нехай почне відмовляти чотири вервиці. Буде за це колись дякувати Богові й величатиме Його".

о. Петро Герилук-
Купчинський, ГСД

Діти Непорочної

ЧОМУ МАРІЯ ПЛАЧЕ?

(Продовження. Поч. у № 3-4, 2003р.)

Марія, вказуючи в Своїх посланнях на гріх як на причину Свого смутку і сліз, перестерігає людство перед наслідками злих учинків, а також закликає його до поправи життя і навернення. Богородиця часто повторює, що саме гріхи людства породжують “гнів” Бога, який є милосердним і справедливим. Задля того Марія просить і закликає людство опам’ятатися й поправитися. При цьому попереджає, що у випадку ігнорування Її закликами, проханнями, пересторогами людство пізнає сувору справедливість Божу.

Після Другої світової війни Матінка Божа звернулася до Анни під час об’явлень (від 20.12. 1954 р. до 21. 11. 1955 р.) в Середньому (Україна, Івано-Франківська обл.) близько двадцяти разів. Між іншим Марія тоді говорила: “Так сильно прагну допомогти грішникам, бо наближається велике нещастя, як за часів Ноя. Людство буде знищене не потопом, а вогнем, бо воно згрішило супроти Бога. Від початку світу людство ще так не грішило, як у цих часах”.

У Римі 21 квітня 1955 року Марія сказала одній удові Гелені Леонарді, що “якщо люди залишаться затверділими в зіпсутті, то не буде співчуття, лише настануть війни, землетруси, повені, різноманітні хвороби, а в кожному народі поллються сльози”. 13 березня 1980 року Марія промовила: “Часи вже виповнюються. Мій біль – безмежний. Людство легковажить собі з кар, котрі йому загрожують... Сатана прагне триумфувати... Я хочу вас рятувати.

Збудіть жаль! Наверніться до Мого Серця! Якщо Мене почуєте, врятуєтеся, і мир буде подарований усім серцям”.

8 квітня 1955 року, у Велику П’ятницю, Марія об’явилася с.Гелені Аіельо і сказала їй: “Людство через багато страшних гріхів перебуває у темряві. Нині набагато більше, ніж коли-небудь, опи-

рається закликам Неба і зневажає Бога, валяючись у багні гріха... Справедливість Божа почне сповнюватися. На цілій землі відбуватимуться страшні революції, позаяк люди, як за часів потопу, покинули дороги Бога. Їх опанував злий дух... Збезчещене гріхом людство буде облите власною кров’ю й уражене хворобами,

Ікона Матері Божої з вервичкою в руках (художник Юрій Дрозд)

Діти Непорочної

голодом, землетрусами та війнами. Люди не відають про те. І не хочуть дати переконати себе, що Мої сльози є дійсним знаком, і заповідають болючі події, котрі зависли над світом...

Це Моє послання ти повинна переказати усім, аби нове покоління довідалося, що люди попереджені на якийсь час, щоб повернулися до Бога, покутували і могли уникнути цього страхотного бича”.

1978-79 р.р., Катанія (Італія)

31 травня 1975 року вечором Марія Касторіна зі своєю дворічною донечкою Тіціаною зауважили, що з образу Богородиці, купленого у Венеції, спливають сльози. Марія Касторіна знімає образ зі стіни, оглядає його і ніяк не може собі пояснити, чому образ плаче. Це явище триває й надалі. Незабаром про цю подію дізнаються жителі містечка. Архiepіскоп Катанії опечатує образ.

1980 року феномен сліз повторився знову на фігурці Матері Божої, котру п. Марія купила на прохання своєї донечки Тіціани. Цього разу з фігурки поплили криваві сльози. У другій половині 1985 року сльози спливали з фігури Христа.

З 1978 року п. Марії почала з'являтися Матір Божа, яка представилася їй як Непорочне Зачаття. Особливу увагу заслуговують об'явлення Матінки Божої з грудня 1980 року, коли Пречиста Діва попередила про замах на Папу Івана Павла II, котрий було здійснено 13 травня 1981 року. Свідком того об'явлення був журналіст італійського телебачення Тіно ля Спада, автор книжки про Марію Касторіну під назвою “В ім'я Марії”.

Осінню 1975 року чудесне зцілення отримала дворічна донечка п. Марії Тіціана.

Померла Марія Касторіна 24 лютого 1991 року у віці 55-ти років.

1980 р., Гуапа (Нікарагуа)

В Гуапа 1980 року Матір Божа об'явилася п'ятдесятирічному селянинові Бернардо Мартінесу. Це об'явлення розпочалося 8 жовтня і завершилося 13-го числа цього місяця. Всього їх було шість, аналогічне з Фатімськими об'явленнями.

Марія висловила побажання, щоб вірні відмовляли вервицю не тільки у травні, але щоденно в родині. Матінка Божа попередила, що терпіння можуть збільшитися, якщо люди не переміняться. Стосовно побудови майбутнього храму, Марія сказала, що Богові не залежить на матеріальній святині, лише прагне живих святинь, якими є людські серця. Задля цього Пресвята Діва заохочувала всіх до взаємної любові, прощення, життя в мирі. Зауважила, що недостатньо тільки говорити і молитися про мир, необхідно реалізовувати його в дії. 13 жовтня Бернардо бачив, що Марія плаче. На його запитання, чому Вона плаче, почув відповідь: “Це затверділість вашого серця, затверділість тих людей засмучує Мене. Моліться за них, аби перемінилися”.

Марія знову бажала відмовляти вервицю та закликала до взаємної любові й прощення. Богородиця заохочувала також до витривалості у терпіннях, щоб кожна людина з вірою могла нести свій хрест. Світ перебуває у великій небезпеці, тому необхідно багато молитися, бо інакше вибухне Третя світова війна.

1981-1989 р.р., Кібехо (Руанда)

У Кібехо Матінка Божа об'явилася шістьом молодим дівчатам: Альфонсіні (17 р.), Анаталії (20 р.), Марії Кларі (20 р.), Валентині (18 р.), Стефанії (14 р.) і Агнес.

У посланнях Пречиста закликала до молитви, навернення, посту. 19 серпня 1982 року Матір Божа плакала, а разом з Нею – і дівчата, яким Марія показала смертельну боротьбу, потоки крові, стоси мертвих тіл, відкриту безодню... 1983 року Пресвята Діва мовила: “Світ кровожерливий... гріхів набагато більше, ніж крапель води в морі... Світ іде до погибелі...”

Згодом трагічні події братовбивчої війни в Руанді між двома племенами Гуту і Тутсі повністю підтвердили пророчі слова Матері Божої. У цій кривавій війні загинуло з обох сторін понад один мільйон осіб.

Окрім цих об'явлень Марії, Сам Ісус Христос сім разів об'являвся молодому поганинові Сагастасі, повчаючи його у вірі, навчаючи молитви “Отче наш” і довіряючи йому місію євангелізації в Бурундії, Заїрі та Руанді. В одному з послань від Ісуса Христа почув: “Світ наповнений ненавистю. Розпізнаєте час Мого приходу: тоді вибухнуть релігійні війни. Знайте, Я перебуваю в дорозі”.

1982 р., Дамаск (Сірія)

У сімействі Мирни (Марії аль Акхрас, греко-католички, 18 років) і Миколи Наззоур (православного, 30 років) 22 листопада 1982 року під час молитви за хвору сестру її чоловіка з рук Мирни почала спливати олива. Це явище повторилося знову. 27 листопада

Діти Непорочної

олива почала спливати з невеличкого образка Матері Божої з Дитятком Ісус. Подібне повторювалося декілька разів. До будинку Мирни стали приходити хворі люди, намазували себе цією оливою і зцілюлися.

15 грудня 1982 року Мирні вперше об'явилася Матінка Божа. 18 грудня Марія під час об'явлення сказала: *“Діти Мої, пам'ятайте про Бога!.. Будьте добрими до тих, хто чинить вам зло і не переслідуйте нікого... Покутуйте і вірте... Проголошуйте прихід Мого Сина, Еммануїла... Любіться взаємно!..”*

У суботу, 8 січня 1983 року, під час чергової з'яви Марія промовила до Мирни мовою сліз, тобто плачем.

24 березня 1983 року Богородиця під час з'яви порушила в посланні проблему молитви й екуменізму. Це дуже важливо з огляду на те, що в Дамаску проживають християни різних конфесій. *“Церква є Царством Неба на землі. Хто запровадив розподіл, – той згрішив, а кого цей розкол утішив, той удвічі згрішив... Збирайтеся разом. Моліться, моліться, моліться! Які прекрасні Мої діти – смиренні та на колінах. Не бійтеся! Я – з вами... Ви навчите покоління слів: єдність, любов, віра”*.

4 листопада 1983 року Мирна отримала стигму на лівому боці, а в п'ятницю, 25 листопада 1983 року, – стигми на руках і ногах. У наступні дні ці стигми зникли, але знову появлялися в четвер і п'ятницю 1984, 1987 р.р., тобто в ті роки, коли католики і православні святкували Великдень разом. Усе це повторилося у 1991 та 2000 роках, коли католики і православні спільно святкували Пасху.

1983 р., Марпінген (Німеччина)

27 червня і 16 серпня 1983 р.р. Марія об'являлася одному чоловікові в Німеччині. Під час тих об'явлень Матір Божа з жалем промовила: *“Стою перед дверима Німеччини, як Христос, плачучий над Єрусалимом. Уже пройшло більше ста років, коли Я тут об'явилася (1876 р.). Проте ви не зрозуміли не лише образу, який прославився ласками, але й також Моїх послань. Мої сльози і Хрест Ісуса впродовж усього часу вас не зворушили. Перекручено і висміяно Моє послання в словах: “Повинні грішити, а не молитися!” Насмішки з Мене розповсюдилися по цілому краю. Саме вони спричиняють смуток на Моєму обличчі в Марпінген. Ви пережили дві страшні світові війни, проте залишилися сліпими і затверділими на Мої з'яви. Лише маленька громада залишалася вірною Моєму почитанню й об'явленням. Саме їм була уділена ласка побудувати Мої святині й молитися у них. Наприкінці Першої світової війни ще раз вас серйозно застерегла в Фатімі, для чого є війни і як можна їх запобігти? Молитвою, покаянням і винагородженням можна відвернути те зло, що спричиняє гріх. Таким чином обминуть вас війни.*

“Треба молитися, а не грішити!” Сказала вам, як ви повинні насправді жити по-християнськи і що провадить до гріха. Показала вам пекло, до котрого йдуть грішники, та одне з найбільших чудес, – чудо сонця. Ви були свідками цього чуда. Проте ваші гріхи і проступки спричинили новий “гнів” Бога і Другу світову війну. Однак і ті муки були забуті. Гріх у нинішніх часах

перевищує в своєму жахитті зло всіх попередніх часів.

Тепер, поки торжествуєте у своїх гріхах, знущаетесь, висміюєте і глумитеся з Моїх об'явлень та з усіх тих, хто ще молиться та уживає посвячену воду. Не будьте здивованими, коли катастрофа прийде вночі. Стільки часу уділено вам для навернення й покаяння. Коли нещастя прийде несподівано, ваше волення *“Господи, Господи!”* не матиме сенсу. Усі загинете! У жодному іншому часі не вимпросила у Всемогутнього Бога для вас стільки об'явлень, як у теперішніх часах. Проте князь цього світу, ворог Бога, вчинив вас сліпими на заповіді Божі та об'явлення. Він убив у вас життя духа в земній пожадливості насолоди і хтивості. Ваше життя вже більше не християнське, – воно є життям нового поганства. Християнський стяг представлений лише назовні. Насправді те, правдиве життя, проживаєте без віри, без молитви. Тріумфують лише порок, ненависть, неспокій, сварки, заздрість, хтивість, п'янство, вільна любов, пожадливість тілесної насолоди. Життя християнської родини, з духовного огляду, вже віддавна поламане.

Нещастя і війна немислимими масштабами заскочуть вас. Так не було ніколи. Отож, підете зі своїми огидними гріхами на загибель.

Стою перед дверима Німеччини, як Христос, коли плакав над Єрусалимом. Я часто напучувала вас за посередництвом Моїх послань, однак, через сліпе безвір'я, скрізь відкинута”.

За матеріалами зарубіжної преси

“Любі діти! Також і сьогодні Я закликаю вас наблизитися до Мого Серця. Тільки таким чином ви зрозумієте дар Моєї присутності тут, посеред вас. Я б хотіла запровадити вас, Мої любі діти, до Серця Мого Сина Ісуса. Але ви протривайте і не бажайте відкрити ваші серця молитві. Я знову закликаю вас, Мої любі діти: не будьте глухими, а зрозумійте Мій заклик, який для вас є спасінням. Дякую, що відповіли на Мій заклик”.

(25 вересня 2003 року)

Також і нині Мати Марія закликає Своїх дітей прислухатися, почути Її слова. Вона не кличе ні завтра, ні вчора, а сьогодні, в цей найважливіший момент у нашому житті. Ми не можемо зупинити життя та час. Час наближається до свого кінця, це значить – до свого нового початку. Марія хотіла б, щоб ми почали готуватися до нашої вічності. Від нашого сьогоднішнього рішення залежать і наше майбутнє, і наша вічність.

Дорога до храму св. Якова в Меджугор'є

“Я б хотіла привести вас до Серця Мого Сина”

Мати Марія закликає нас прийти до Її Непорочного, святого та Материнського Серця. Це Серце Ісус полюбив, Йому повірив. Цим самим Серцем Вона любить усіх нас. Вже багато разів, як і сьогодні, Вона каже нам: “Я б хотіла привести вас до Серця Мого Сина”. Дорога, яка веде до Ісуса і до якого провадить нас Марія, – це дорога віри та молитви.

Марія добре знає, чого прагне людське серце. Ми не можемо обдурювати наше серце мертвими речами, доброю їжею та питвом, задоволеннями та насолодами. Ми потребуємо іншої поживи, яку дарує нам Господь. Ми потребуємо Божих слів та Його любові. Сьогодні людина спрагла Бога, вона більше прагне правдивої та чистої любові, ніж речей. І ніхто, крім Бога, не задовольнить людину, заповнить її пустоту та визволятиме її від незгоди, рабства, страху й гріха.

Катехизм Католицької Церкви повчає: “Прагнення Бога вписано до серця людини, бо людина створена Богом і для Бога. Бог ніколи не припиняє притягувати людину до Себе. Тільки у Бозі людина знайде правду та щастя, чого вона безперервно шукає: людська гідність полягає у покликанні людини до спільноти з Богом. До діалогу з Богом людина запрошується вже від самого свого створення. Вона, власне, тільки існує, бо, створена Богом з любові, завжди перебуває в любові. А тому не живе правдиво, якщо не визнає вільно цієї любові та не віддається своєму Творцеві” (27).

Оскільки людина прагне Бога, Господь сьогодні через Марію в особливий спосіб прагне людей. Бог любить їх радісними, щасливими та сповненими надії. Але Він не буде нас ні примушувати, не прийде до нас із палицею, лише з любов'ю, яка кличе до свободи. Отже, відкріймо наші серця.

Боже Серце було пробите. Серце і Душу Марії прошив меч. Серця Ісуса та Марії не припиняють кривавити та страждати через наші бунти й антипатії, через наші гріхи: прокльони, глухоту, сліпоту. Проти всього цього закликає Бог, бо Він не може мовчати, поки Його створіння йдуть неправильними шляхами.

Господь не залишив людей, не залишаймо і ми Бога, інакше покинемо самих себе та життя.

Нехай у нас та через нас, у світі, в наших родинах здійсниться бажання Марії, яке Вона висло-

Вуличками Меджугор'я

вила в одному зі Своїх послань: *“Я хотіла, щоб Серце Ісусове, Моє та ваше серце стало єдиним Серцем Любові”*.

о. Любо Куртовіч,
Меджугор'є, 26. 09. 2003

Духовна олімпіада

Сьогодні численні культурні, економічні та спортивні організації намагаються зібрати людей навколо якоїсь справи. Всіма силами, за підтримки засобів масової інформації та інвестування у рекламу, намагаються звести в одну групу людей різноманітних емоцій та поглядів. Незважаючи на зусилля, успіхи завжди залишаються нижчими від очікуваних. Отож, майже після всіх спортивних ігор маємо “ігри” в несправедливість, неправильне судження, обмани, образи і т. п. Новини з економічних форумів повідомляють про змагання без правил. Всі б хотіли, за будь-яку ціну, бути ексклюзивним товаром. Продаж та зиск відсу-

вають убик всі цінності спільноти та повагу перед тими, хто поруч нас. Найпершою завжди є боротьба за призове місце, незважаючи на вибір засобів на шляху до накресленої цілі. Безжальність, нечесність та жадоба влади руйнують усі добрі початкові наміри у спільнотах.

Якщо ми зараз поставимо Меджугор'є та людей, які у ньому зібрані, у таку дійсність навколишнього світу, то ми можемо без особливої здогадливості зауважити, що мета зібрання в ньому є цілком іншою. Люди, запрошені Матір'ю Божою, збираються єдино, не змагаючись за земні речі. Прочани Пречистої Диви, які прибувають з усіх частин світу, не борються за перше місце. Вони прагнуть лиш одного: поставити у своєму житті на перше місце Ісуса. Близькість Таїнства Сповіді свідчить про те, що слід залишити всі земні змагання. Свята Літургія – центр християнської молитви – звіщає правдиву спільність, у якій усі приймають особливі нагороди Неба. Тут змагаються за вічний вінець переможця. Люди намагаються, у своїй

нікчемності перед всемогутнім Богом, бути ближчими до Нього, в той час, коли підіймаються на гору Хрестів та на гору З'явлень. Люди змагаються у прощенні, молитві, чистоті серця, прийнятті життя в любові... Однак тут немає тих “ігор”, які витісняють інших убик. Тут кожен подає ближньому руку, яка підіймає тих, яким бракує зовсім небагато, аби досягти мети. Тут – безперервна естафета, де спільні труднощі оцінюються за їхньою кінцевою метою. Всі поділи та розбіжності, силою Святого Духа, втрачають силу. Тут, у Меджугор'ї, здійснюється заклик Ісуса, щоб усі були одно (пор. Ів. 17, 22).

Християни ніколи не можуть думати, що не піддадуться спокусі, начебто вони самостійно можуть прийти до Ісуса, в той час, як скеровують біг життя лише для себе та назустріч своїй меті. Ми покликані піклуватися про інших. Як до братів, до нас звернений заклик бути одним та Церквою. Ісус прийшов для того, аби привести світ до любові та спасти його. Сатана намагається руйнувати, розділяти й нав'язати боротьбу за скороминуче багатство. Тому змагаймося духом. Нехай наше життя стане духовною олімпіадою, де ми не переганяємо іншого, не даємо йому спіткнутися та не бажаємо перемогти когось за будь-яку ціну. Духовна олімпіада вимагає перемогти самого себе, віддати перше місце ближньому, здобути місце для іншого на переможному подіумі спасіння у вічності.

Тільки тоді і ми заслужимо нашу медаль – непроминаючий вінок переможця. Тільки таким чином довго горітиме наш олімпійський вогонь!

о. Маріо Кнезовіч

Діти Непорочної

ПІДГОРЕЦЬКА ЧУДОТВОРНА ІКОНА БОЖОЇ МАТЕРІ

Століттями йшли і тепер ідуть шляхами-дорогами люди з околиць краю та подальших сторін до чудотворної ікони Божої Матері храму Благовіщення Пречистої Діви Марії Підгорецької чернечої обителі ЧСВВ.

А численні пожертви – дари, воти, – якими вона була і є прикрашена, свідчать про Господні ласки, які під цим образом Пресвятої Богородиці спливали на її побожних шанувальників.

В Україні багато церков, у яких є чудотворні ікони Пресвятої Богородиці. Серед них – чудотворна ікона Божої Матері храму Благовіщення Пречистої Діви Марії Підгорецької чернечої обителі ЧСВВ.

Найдавніші писемні відомості про Підгорецьку василіянську обитель подано в “Синописі” – монастирському літописі від 1699 року, в якому, до речі, розповідається про давню історію цієї чернечої обителі. Першу монастирську церкву Преображення Господнього і, власне, монастир було збудовано у 1188 році коштом княжни Єлени на південно-західній околиці старовинного княжого града Пліснеськ, який, згадується у “Слові о полку Ігоревім”, а також у відомих давньоруських літописах – Київському і Галицько-Волинському.

Найдавнішим історичним джерелом, в якому подано писемні

відомості про Підгорецьку чудотворну ікону Божої Матері, є вищезгаданий монастирський літопис. Перші письмові свідчення її чудодійності зафіксовано на сторінках “Синопису” 1692 року.

Монастирський літописець ієрей Василій, подаючи інвентарний опис церкви Пресвятої Богородиці в с. Голубиця (вона з 1687 р. перейшла під юрисдикцію Підгорецького монастиря) зазначає, що серед “...декількох ветхих стародавніх Намісних ікон була одна дуже старовинна Намісна ікона Пресвятої Богородиці”.

В “Синописі” знаходимо й опис найперших чудотворних дійств даної ікони Божої Матері, що тривали з 21 квітня по 24 серпня 1692 р, а саме: “...образ Пречистої Діви сльозами ревними плакав, ...свічки, ніким не запалювані, по декілька разів при цій

святій іконі загорялися, ...багато недужих людей, що з вірою приходили до цього образу, відповідно до свого прохання, від різноманітних недуг і страстей тут зіцілялися...”

Творилися ці чуда стародавнього образу Пресвятої Богородиці, як зазначає ієрей Василій, у “...присутності всіх монахів-отців і братів Підгорецького монастиря, більше того, свідками цих чудотворних дійств було багато народу, як духовного і шляхетного стану, так і простих людей”.

На основі подання Духовної комісії, яка під присягою прослухала численних свідків чудотворних дійств даного образу Пресвятої Богородиці, єпископ Йосиф Шумлянський своєю грамотою від 14 квітня 1694 р. проголосив цю ікону Матері Божої благодатною, тобто чудотворною.

Відповідно повідомлення “Синопису”, 17 квітня 1694 року цю чудотворну ікону Божої Матері торжественною процесією, за участю великої кількості людей, духовенства і монахів, перенесено до Підгорецької чернечої обителі: спочатку в старовинну церкву, яку було збудовано ще за княжни Єлени, а потім у нову монастирську церкву Благовіщення Пресвятої Богородиці.

У 1715 році старанням і коштом отця Партенія Ломиковського для цієї ікони Божої Матері було придбано майстерно виконані срібні позолочені шати.

Упродовж наступних десятиліть ця чудотворна ікона Божої Матері уславилася своїми численними чудотворними діями.

7 квітня 1754 р. відбулася коронація Підгорецької чудотворної ікони Божої Матері за понтифікату Святійшого Отця

Діми Непорочної

Бенедикта XIV, Папи Римського. Він відповідним Декретом надав головному престолові монастирського храму Благовіщення Пречистої Діви Марії привілей повного повсякчасного відпусту. Отже, кожна Божественна Літургія, відправлена на цьому привілейованому престолі, надає вірним повний відпуст за умови доброї сповіді і святого Причастя, відпущення всіх гріхів і вічних дочасних кар.

Коли в краю наступило атеїстичне лихоліття радянського комуністичного режиму, Підгорецький монастир ЧСВВ було закрито. Чудотворну ікону Божої Матері та її прикраси монахи віддали жителям Плісеська і Підгорець на збереження з надією на те, що в недалекому майбутньому Божим Провидінням знову воскресне з руїн ця давня чернеча обитель.

Так воно і сталося. 7 квітня 1991 року чудотворна ікона Божої Матері після декількох десятиліть вимушеної відсутності повернулася на головний вівтар храму Благовіщення Пресвятої Богородиці Підгорецького монастиря ЧСВВ. Його зберегла і передала у відроджений монастир родина Михайла Пігана. Срібні позолочені корони та прикраси до цього святого образу Божої Матері, які зберегла родина Іллі Микули, передала у відроджену василіянську чернечу обитель його дочка – Гіщинська Софія.

У 1998-1999 р.р. проведено реставрацію ікони Підгорецької Божої Матері (реставратори Павло Петрушак і Настя Чабан).

Художню цінність цієї ікони описав мистецтвознавець О. Сидор. Упродовж століть ця чудотворна ікона святого образу

Божої Матері храму Благовіщення Пресвятої Богородиці Підгорецької чернечої обителі ЧСВВ уславилася своїми численними чудотворними діями:

– Образ Пречистої Діви довготривалий час “сльозами ревними плакав” (від 21 квітня до 24 вересня 1692 року).

Церква св. Онуфрія в Підгірцях

– Свічки, ніким не запалювані, по декілька разів при цій святій іконі загорялися ... (від 21 квітня до 24 вересня 1692 року).

– Відвернення “Божим і Пречистої Богородиці заступництвом” від чернечої обителі татар під час одного з їхніх набігів на Галичину (лютий 1688 року).

– Відвернення від краю “морової пошесті” (1770 рік).

– Сприяння зіцеленню віруючих від різноманітних недуг.

– Опіка над віруючими похилого віку, допомога їм у життєвих незгодах.

– Навернення блудних синів і дочок на праведний шлях життя.

– Сприяння злагоді й любові в сім'ях.

(Неповний і узагальнений перелік подано відповідно відомостей монастирського літопису, пісень в її честь, ряду докумен-

тальних джерел, а також народних переказів).

Любов наших краян до Матері Божої проявляється не тільки в пошануванні Чудотворної ікони Пресвятої Діви, що знаходиться в Підгорецькому монастирі ЧСВВ, вона ще втілена у пісні на її честь.

Як відомо, найвизначніші зразки пісенних творів, присвячених Матері Божій, представлено в “Богогласнику” – унікальному українському збірнику релігійної поетично-музичної творчості XVII – XVIII ст., що був виданий у 1790 році в м. Почаєві (передруки 1805 р., 1825 р.; із змінами у Львові 1850 р., 1886 р.). Упорядниками і видавцями “Богогласника” були Отці Василіяни.

У тому ж таки “Богогласнику” за 1790 р. (чи наступних його виданнях) знаходимо й пісню про Чудотворну ікону Божої Матері Підгорецької чернечої обителі ЧСВВ, що здавна звалася Плісеською.

Зауважимо, що в ряді наступних видань “Богогласника” і книжечці “Пісень ку Пресвятої Діви Богородиці чудотворної обителі Подгорецькой” у ході

Монастирська капличка

доповнень і виправлень текст цієї пісні зазнав незначних змін, але вони суттєво не порушили її основного змісту.

Можна ствердно сказати, що її автором був добре відомий на той час поет-василіянин, проповідник Юліан Добриловський, який узяв за основу пісенний твір видатного василіанського поета-пісняря Дмитра Левковського.

Дорога з монастиря

Текст пісні написаний силабічним віршем різного розміру та строфічної будови. Нотний запис В. Сопатицького ґрунтується на київській нотації.

Виразні історичні факти, які наведені у тексті пісні, дають право сказати, що вона була створена на основі більш раннього рукописного тексту в період 1770 – 1790 р.р.

Строфи пісні являють собою немов би римовану хроніку чудотворних дійств Підгорецької Чудотворної ікони Божої Матері.

Джерела

1. Лужницький о. Г. Словник Богородичних ікон України // INTREPIDO PASTORI (науковий збірник на честь блаженнішого патріарха Йосифа Сліпого в честь вступлення на Галицький престіл. 1.11.1944 р.). – Рим, 1984. – С. 179.
2. Ваврик о. М. По василіанських монастирях. – Торонто, 1958. – С. 180-185.
3. Богун о. Д. Чудотворні ікони Матері Божої в Україні // Поклін Марії. – Мюнхен. 1947. – С. 54.

4. Вояковський о. Н. Шляхами наших прочан / Вид. 2-ге. – Львів: Місіонер, 1998 – С. 119-123.

5. Мельник о. А. Мати-Марія – Матінка наша. – Рогатин, 1926. – С. 114.

6. Шура В. Маріїнський культ на українських землях давньої польської держави. – Львів, 1910. – С. 12.

7. Fridrich. Al. Historye cudownych obrazów Najswietszej Maryi Panny w Polsce. – Kraków, 1904. Т. II – S. 265-269.

8. Гора Почаєвська. – Почаєв, 1774. – С. 54.

9. Джулинський. Церков і чудотворний образ Матері Божей в монастирі ОО. Василіан в Подгорцах // Книжочка мисійна. – Бережани, 1894.

10. Пісень ку Пресвятой Діви Богородиці Чудотворной обители Подгорецкой. – Краков, 1867.

11. Гіщинський В. Підгорецький василіанський монастир. – Львів, 2000.

12. Гіщинський В. Опис “Синопису” Підгорецького (Пліснеського) монастиря // Київська Церква. – Львів – Київ, 2021. – № 4 (15). – С. 129-141.

13. Гіщинський В. Чудотворна ікона Матері Божої у Підгорецькому василіанському монастирі Благовіщення Пречистої Діви Марії // Календар “Місіонаря”, 2003: Релігійний записник. – Львів, 2003. – С. 92 – 93.

14. Сидор О. Чудотворна ікона Богородиці Одиґітрії з похвалою в Підгорецькому монастирі ЧСВВ // Українська Церква. – Київ – Львів, 2000, 3 (9) . С. 77 – 81.

Софія Гіщинська,
Володимир Гіщинський,
с. Підгірці

Діти Непорочної

НАД КИМ ПАНУЄ ДИЯВОЛ?

13-14 дня кожного місяця у капличці Пречистої Диви Марії, що на Високому замку у Львові, завжди багатолюдно. З усіх-усюд з'їжджаються люди, бо в ці дні відправляє Богослужіння отець Юрій Савчук з Івано-Франківщини, який, із благословення отця Порфирія, монаха Чину Отців Студитів (нині вже покійного), оздоровляє хворих, проганяє злих духів як із будівель, так і людей. На цю місійну працю його також благословив і правлячий єпископ Івано-Франківської єпархії Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ.

До пізнього вечора промовляє молитви над хворими, прикладаючи до їхніх хворих місць чудотворні ікони, а інколи виконує обряд вигнання злого духа, читає молитви екзорцизму, коли до нього звертаються люди, полонені дияволом. На прохання вірних відвідує хворих як у лікарнях, так і в їхніх помешканнях, виїжджає, коли треба очистити приміщення від диявола чи вигнати його з людини. Отець Юрій завжди в дорозі, бо його допомоги потребують люди в різних регіонах України. Адже злий дух, за словами отця Юрія, панує і досі у світі, хоч Ісус Христос, воскресши із мертвих, зламав силу диявола.

— **Отче Юрію, чи існують ознаки диявольської присутності, які вони і на кого він має вплив?** — запитую в отця Ю.Савчука.

— Злий дух панує над тими, які не моляться, не сповідаються, не причащаються. Він має зв'язок із тими людьми, котрі займаються

магіями, чародійством, ворожінням, отожд безпосередньо служить таким людям. З благословення мого духівника отця Порфирія (Павла Чучмана), монаха Чину Отців Студитів, котрий служив у Яремчі, я проводив молитви проти чародійства, ворожби, злих духів. Перед смертю о. Порфирій поблагословив мене і сказав: “Я

Капличка Матері Божої на Високому замку у Львові

приймав людей у монастирі, а ти прийматимеш людей у монастирях, церквах, хатах і лікарнях. Де тебе запрошуватимуть вірні чи священники, там і йди. Будуть, зокрема, священники, які поважатимуть тебе, та знайдуться й такі, котрі, з заздрості, переслідуватимуть тебе”. І це все сповнилося. Через два місяці після смерті о. Порфирія я розпочав свою місійну працю в Україні і на прохання священників чи вірних відмовляю молитви на оздоров-

лення різних недугів або на вигнання злих духів, читаю молитву святого Кипріяна проти чародійства та ворожбитів і молитви з Требників.

Що ж до ознак диявольської присутності, то їх є чимало. Розповім вам один випадок, який нещодавно трапився у моїй місійній праці. Під час Богослужіння до церкви влетів чоловік і щодуху закричав: “Священнику, виганяйте з мене, бо приступив злий!” Я прочитав одну молитву екзорцизму, йому стало легше, то ж я став читати звичайну молитву на оздоровлення, але він попросив не читати, бо стає гірше. Я перервав Службу Божу, оскільки це було на літургії ще до Євангелії і це можна було зробити. Висповідав його, запричастив і відчитав повний екзорцизм. Йому стало легше, зла сила відійшла від чоловіка. Опісля він запросив мене відвідати його дім. Через декілька днів я приїхав до нього, усіх посповідав, відправив Службу Божу, запричастив. І коли освячував хату, то так, якби бомба зірвалася, — такий був звук. У стайні злий дух перекидав худобу, найбільше мучив коня. І, Богу дякувати, все в них зараз гаразд.

В одному зі сіл Львівської області ввечері в хаті вірних появлявся привид хлопця. Звичайно, всі були налякані, тож попросили мене приїхати освятити хату. Я погодився, але попередив, що всім у хаті треба висповідатися та прийняти святе Причастя. Приїхав я до них пізно, десь о 12 годині ночі, бо довелося відвідати хворих у лікарні та ще й у Новояворівську освячував хати на вигнання злих духів.

Я відправив акафісти до святого Кипріяна, Пресвятої Трійці, святого Михайла, висповідав усіх та освятив оливу. Помазав усіх оливою, а на ранок мав усіх запричащати. Зранку, коли я став відправляти, в хаті, немов бомба вибухнула, так бабахнуло, гримнуло. І, слава Богу, злий вступився.

Схожий випадок був і в Тернопільській області: у будинку однієї родини з'являвся панок у капелюсі й усіх душив. Висповідав усю сім'ю, відправив Богослужіння, запричастив, а навіть повинчав, опісля освятив хату і, Богу дякувати, все в них добре зараз.

– Отче Юрію, чи бували випадки, коли ви відчували себе безсилим?

– Мені доводилося виганяти злих духів як із хат, так і з людей. Звичайно, з хати легше вигнати, а ось як вселиться у людину, – то дуже страшно. Одного разу молився над дівчиною, яку привезли до монастиря Отців Василіян у Львові. Вона так страшенно кричала, ревіла, що слухати було важко. Я її висповідав, запричастив, і вона перестала

кричати. Коли її помазував святою оливою, сказав: “Злий духу! Втікай геть від неї!” і поставив на неї Святі Тайни.

Якщо я за один раз не можу дати ради, то кажу людині прийти три рази, дев'ять або навіть дванадцять. Серед найважчих “хворих” – колишні прихильники ясновидців, екстрасенсів, ворожок. Бігають до ворожок, а коли їм гірше стає, приходять до церкви. Таким людям часто екзорцизм не допомагає за один раз, треба декілька разів відправляти.

– Отче, борючись із злом, яке чинить диявол, чи не відчуваєте Ви небезпеки з його боку?

– Ні, не відчуваю. Коли я читаю екзорцизм, маю Святі Тайни – зі мною Христос, і я не боюся.

– Чи розрізняєте Ви, коли до вас звертаються люди, хто з них одержимий дияволом, а хто психічно хворий?

– Не можна зразу розпізнати, чи людина одержима, чи ні. Я читаю молитву, а молитви нікому не зашкодять. Навпаки, помагають. Коли люди дякують, я

відповідаю: “Дякуйте не мені, а Богові. Бог лікує, а не я”.

– Отче Юрію, які існують засоби оборони перед такою підступною небезпекою, як злий дух?

– Диявол боїться сповіді та святого Причастя. Не треба грішити, а згрішивши, не приховувати гріхів, а розкаятися, висповідатися та причаститися. Ходити на Службу Божу щонеділі та в свята, приймати Святі Тайни, пити освячену воду, носити на собі освячений хрестик або медалик. Оберігатися новітніх сект, не бігати до ворожок і ясновидців, бо то великий гріх, за який Бог карає.

– Часто люди, одержимі злим духом, стараються робити зло іншим, ворожать їм на хворобу чи й смерть, підкидаючи різні речі чи підливаючи брудну або мертву воду. Що в таких випадках треба зробити, коли під поріг чи на подвір'я щось підкинули?

– У першу чергу, нічого не брати руками, а скропити освяченою водою чи посипати освяченою сіллю. Сила ворожби пропаде, а тоді віником змести на лопатку та спалити або викинути геть.

Але я хочу наголосити, що хто часто сповідається та причащається, ходить щонеділі до церкви, з молитвою встає та лягає, п'є освячену воду та не грішить, носить на собі освячений хрестик із розп'яттям Ісуса Христа чи медальйончик із Матір'ю Божою, свячену сіль чи проскору, тому не страшна жодна зла сила, бо його охороняє Бог.

Підготувала
Наталія САВКА

Український цвинтар на Лемківщині

СЕРЦЕБИТТЯ ГОСПОДА

Зустріч з доброю книжкою, як і з глибоко духовною людиною, є великою радістю. Лише тримаю в руках миловидне видання єпископа Станіслава Падєвського “Учителю, де перебуваєш?”, а вже відчуваю в собі “серцебиття Бога”. Як я довго чекала на неї. Слова легкі й прозорі, наповнені почуттями та переживаннями з власного досвіду. І, здається, що мова йде зовсім не про тлумачення важкодоступних місць з Біблії, а про захоплюючу розповідь поета, натхненого Любов’ю Всевишнього, а в долонях своїх я тримаю не маленьку книжечку, а пахучу троянду, якою мимоволі милуєшся під час її розквіту. Цей збірник роздумів, створений духовними зусиллями просвіченої особи, однаково зрозумілий і для священнослужителя, і для простого християнина, для монаха й світської особи, яка необізнана з усіма премудростями Святого Письма. Я саме з тих людей, які починали самотужки мандрувати “горами і долинами” “Святого Письма”, не маючи за плечима ніякого досвіду. Користуючись лише духовною літературою і методичними посібниками, намагалася досягнути розумом незбагненні для мене духовні скарби, які були запечатані для мене “за сімома замками”. І чим більше вчитувалася в сухі коментарі до Біблії, тим більше голова моя йшла обертом. Нічогісенько не второпавши з прочитаного, я просто тримала в руках цю Святу Книгу і подовгу на неї дивилася. “Учителю, де перебуваєш?” При

цьому втішалася думкою, яку також вчитала в одній із релігійних книжок. Смісл цієї думки такий, мовляв, не має значення, що на початках ви нічого не розумієте, читаючи “Святе Письмо”, важливо, що його дуже добре розуміє спокусник роду людського. А мені так хотілося все розуміти.

З того часу минуло кілька років. Навчаючись на катехитичних курсах у Львові, я прослухала чимало лекцій на теми Нового і Старого Завітів, здала не один іспит і залік з цієї Божої дисципліни, але завжди, коли простягаю руку за “Святим Письмом”, відчуваю себе бідною жебрачкою, яка простягає руку до свого Господа, бажаючи в Нього хліба духовного.

“Слово Боже – це звернення Бога до людини. Це наче лист

батька до своєї дитини, – читаю у вищезгаданій книжечці. – Незважаючи на те, що Святе Письмо написано для всіх, Божий голос не звучить для усіх однаково. Бог промовляє до кожного особисто, як батько, що пише до своєї доньки або сина. Порівняння Святого Письма з листом, адресованим конкретній особистості, дає нам ключ до розуміння змісту Біблії”. Як виявляється, все просто. Мудрість полягає саме в тому, що ти є не простим спостерігачем того, що відбувається в Біблії при читанні Святого Письма, а учасником усіх подій, які відбуваються на землі, осяяній світлом Бога-Христа. І скільки таких мудрих “ключиків”, дарованих автором читачеві, знаходимо в книзі “Учителю, де перебуваєш?” Ось деякі з них. “Ця книга принесе значну користь тоді, коли читач утотожнюватиме себе з біблійними персонажами”. “Вдумливе читання Біблії будується на такому принципі: що цим фрагментом Бог хоче сказати особисто мені?” Для мене, простої віруючої людини, ця книжечка – справжній порадник. Упевнена: для багатьох автор цієї книжки став щирим товаришем, який, взявши тебе за руку, наче дитину, веде сторінками своїх роздумів по “Духовній одіссеї” до святая святих – вершини Премудрості Божої.

Справжні відкриття чекають на читача на кожному кроці. Читача, який разом з автором почав мандрувати сторінками цієї книжечки. Наприклад те, що

при допомозі “Старого Завіту” можна тлумачити всі події Завіту Нового, як це робив Роман Бранштаттер, автор книги “Ісус з Назарету”. “Біблія – це відповідь на всі життєві проблеми”. Виявляється, щоб “пізнати єдність обох Завітів, треба від Старого до Нового переходити через Ісуса, в якому Альфа сплітається з Омегою”. “Авраам побачив, як Ісус, ступаючи на Хрест, у смерті знайшов життя, воскресіння. А довідався Авраам про це на горі Морії, коли мав намір убити Ісаака і пізнав, що Бог через смерть може дати життя”.

Дуже вдячна єпископові Станіславу Падевському за детальне роз’яснення найпрекраснішої з наречених, “Нареченої Агнця” – Святої Церкви. Відомо, що саме Ісус Христос заснував на землі Церкву. Але, що саме стало провісником цієї планетарної події, в який момент це відбулося – для мене залишалося закритим. Звичайно, я знаю і про Тайну Вечерю, і про апостола Петра, якого Ісус нарік Скелею і залишив Своїм наступником на землі. Я маю на увазі, яке містичне явище символізувало початок Церкви на землі? Відповідь читаю в цій книжечці: “Реально Церкву становлять вода і кров – Хрещення і Євхаристія. У них (крові і воді, які витекли з Ісусового боку) євангелист Йоан, свідок страждань Ісуса, побачив не тільки фізіологічне явище, а й початок Церкви”. “...Як з ребра Адама вийшла Єва, так тепер з нового Праотця виходить нова матір людства – Церква, Наречена Агнця, “місто святе, (...) що сходить з Неба від Бога, (...) мов наречена, прикрашена для мужа

свого” (Одрк. 21, 2). Ось вона – відповідь. Як легко і радісно стає від того, що ще з однієї таємничісимволу спали пелени неясності.

Відкриваючи браму любові, “браму Серця” Христового, ми йдемо до Господа все впевненішим кроком. Порівняти це можна хіба що з квіткою, красою якої милується простий подорожній. Аж ось підходить інша людина, яка добре знається на травах і квітах та оповідає про те, що ця квітка є до того ж цілющою лікарською рослиною. Хоч і неможливо досягнути Господа розумом, однак ці відкриття, здійснені автором книги “Учителю, де перебуваєш?” на шляху пізнання Бога, – є безцінними.

Розділи “Свята іронія” та “Чи був Ісус похмурим?” читала зі справжньою насолодою. Учитель був не лише тонким знавцем людських душ, а й дбайливим вихователем і справжнім дипломатом. Він умів донести Божу Мудрість, віртуозно володіючи словом, за допомогою іронії, притч, образів, алегорій. Його іронія була святою. Це – легка іронія дбайливого вчителя, який, не ображаючи учня, змушує його прозріти. “Легше верблюдові пройти крізь вушко голки, аніж багатому увійти в Царство Боже”, – каже Ісус багатому юнакові, а той, засмутившись, відходить. Усе настільки ясно й лаконічно, що більше говорити нічого не треба.

А читаючи розділ “Чи був Ісус похмурим?”, я згадала одного священика, який не лише увесь час ходив похмурим, але й гримав і гнівався на своїх нерозумних овець. Я не маю права судити священиків, але мимоволі втягуєш голову в плечі

та одягаєш на серце шкаралупу, коли священнослужитель опускається до такого рівня. Ісус був “лагідний і сумирний” серцем, а послідовники Христа в усьому мають наслідувати свого Вчителя. Ісус часто був і засмученим, бо люди, заради яких Він зійшов на землю, щоб спасти їх, відкидали свого Творця і Спаси, не розділяли з Ним втіленої любові. Та частіше все ж Він був лагідним. Простий люд, наче за сонцем, слідкував за Христом, щоб у променях Його Любові зігріти свої душі.

У своїй проповіді “Про молитву” під час однієї з реколекцій ієромонах Григорій Планчак наводив такий приклад: у минулому столітті один монах, святий Серафим, заснував жіночий монастир. Сам він жив у печері, і сестри приходили до нього час від часу на духовні бесіди. Коли він бачив когось з них сумною, то лікував такими словами: “Христос воскрес, радосте моя”. І всі смутки зникали. Ознака християнина – посмішка. Який може бути смуток, коли Христос воскрес?! І якщо ми маємо в собі смутку більше, ніж радості, це значить, що про себе ми думаємо більше, ніж про Христа.

Завжди з якимсь особливим трепетом беру до рук Святе Письмо. Це – мій скарб. Це скарб, який залишив для нас Син Божий і Син Людський через Своїх Апостолів, натхнених Святим Духом. Таке відчуття, мабуть, від того, що в Біблії, у цій найголовнішій на світі з усіх книжок, пульсує і дихає живе Слово. Бо Слово – це Бог. У Ньому – життя і світло для людей. Слово дається людині вже від першого дихання. Мені

також воно було дане ще в колисці. Вже відтоді, як тільки почала усвідомлювати себе людиною, знала, що буду поетом. Ні в ранньому віці, ні в дівочі роки нічого не знала про Бога, окрім того, що Він є на Небі. Та і хто б тут мені розповідав про Нього у зросійщеному і прокомуністичному Луганську? Я просто жила Словом і гралася у слова, сплітаючи їх у віночки-віршики. В процесі поетичного становлення мене постійно не покидало непереможне бажання – осягнути таїну слова, навчитися ним легко володіти, змалювувати у своїх поезіях найтонкіші порухи душі. Незнаючи ніяких молитов, молилася так: “Господи, дай мені пізнати таїну Слова”. Тільки зараз, на відстані часу й життєвого досвіду, зрозуміла, чого просила у Бога дитячими вустами, – просила пізнати таїну Сина Божого, який був втілений у Слово. Бог вислухав мою молитву, і саме Слово стало для мене тією вузькою стежечкою, яка вивела мене з пустелі бездуховності до правдивого Бога. Я шукала правди й щастя в безбожних людей, і не знаходила його. Я впадала у відчай та плакала, падаючи під жорстокими ударами долі, а Він був зі мною, Він, виявляється, був поруч... бо Ісус також був поетом!!!

Коли я прочитала назву розділу “Чи був Ісус поетом?”, я так зраділа, що всім, хто траплявся мені в цей день на очі, повідомляла радісну новину: “Ісус був поетом! Чи ви знаєте про це?” І треба було бачити реакцію мирського люду на це відкриття. Одні казали, що про це ніколи не чули. Інші сприймали цю новину з широко від-

критими очима. Треті – з іронічною усмішкою на вустах. Саме вони, ці треті, мені казали: “А доведи”. Тоді я урочисто відкривала книжечку єпископа Станіслава Падевського “Учителю, де перебуваєш?” і читала про Ісуса-поета: “Поет – людина, котра веселиться і журиться, різко реагує і міцно любить, яка сильно відчуває, зворушується, захоплюється та співчуває”. Саме таким був Ісус. Одвічне Слово розкривало світ Бога людським словом. Ісус в усьому був досконалий: у проповідях, в любові, у молитві, в співстражданні. Слово – Ісус був пов’язаний з народом простим людським словом. І слова, які виходили з Його вуст, були словами витонченими, піднесеними, яскравими, чутливими. В Його проповідях відчувався “дотик Господа” до простої людини, яку Він огортав своєю всепроникаючою Любов’ю. Він говорить притчами, Його мова – прозора й легка, як і хода самого Ісуса. Це Він, Син Божий, уперше за всю історію людства склав молитву “Отче наш” і навчив народ відмовляти її. Він – і сівач зерна, і виноградар, і рибалка, і тесля. Вчитель з усіма знаходить спільну мову: з митарем, воїном, жебраком, жінкою, дитиною. Його мова наче виливається з самого джерела Любові, якою є Господь. Він, в буквальному сенсі, прив’язував до Себе людей словом. За Ним постійно мандрувала валка люду, і Він завжди знаходив у Собі сили й натхнення, щоб говорити до нього, де б не був у ту мить: стоячи в човні чи серед поля, наповненого шелестом достиглого колосся, в гірській місцевості, як у Нагірній

проповіді, або синагозі. Чи не так само діє поет, який готовий скрізь, де б він не був, читати свої вірші для тих, хто хоче його слухати. І як я сама не могла дійти до цього? Так, Ісус був поетом. Він жив і діяв, як поет з великої літери – чистий серцем і душею, щирий, відкритий, люблячий і беззахисний перед людською підступністю. Він жив як поет і помер як поет, жертвуючи Себе за весь грішний світ. І навіть тоді, коли Він, розп’ятий, висів на Хресті, який розпростерся над усім світом, до останньої краплі крові любив нас незбагненною, всеохоплюючою Любов’ю. Він у всьому був прекрасним, бо Він був не просто Богом і людиною. Він був поетом.

Сердечно дякую авторові за цю духовну мандрівку у прекрасний світ Святого Письма, в якому діє і промовляє Бог. Дякую дбайливому і мудрому провідникові за цю маленьку скарбничку, яка для кожного читача є дорогоцінною. Ця робота нагадує мені витончену арку, зведену досвідченим майстром, пройшовши через яку, можна увійти у сяючий світ Біблії. На жаль, особисто я незнайома з єпископом Станіславом Падевським, але чомусь упевнена, що і він є поетом, бо щоб так граціозно та витончено написати про Вчителя, треба мати велике й трепетне серце поета.

Ганна Гайворонська,
поетеса,
член Національної Спільноти
письменників України,
сестра Філомена III ЧСВВ,
м. Луганськ

ЛИСТ З-ПОЗА ГРОБУ

Поміж паперами померлої монахині віднайдено один лист, в якому мова йде про життя однієї душі, що проживала в Італії під час II Світової війни.

Згадує Клара: “Була у мене приятелька Анна, з якою ми разом працювали в торговельній фірмі. Пізніше вона вийшла заміж і надовго щезла з мого життя. Коли восени 1942 року відпочивала на озері Гарда, поблизу Верони, отримала звістку про смерть Анни в автомобільній катастрофі. Ця звістка вразила мене, бо я знала: Анна ніколи не була практикуючою християнкою, і я переживала, чи була вона приготовлена до смерті, коли її Господь Бог так несподівано відкликав до вічності?.. На другий день взяла участь у Службі Божій в монастирі Сестер, де перебувала на відпочинку. Ревно молилася про мир її душі, жертвувала також святе Причастя в тому намірі. Упродовж дня почувала себе ніяково. Вночі спала неспокійно, збудив мене якийсь несподіваний стукіт у двері. Засвітила світло,

годинник на нічному столику показував десять хвилин за північ. У кімнаті та будинку панувала тиша, тільки хвилі озера монотонно вдаряли в прибережні мури монастиря. В момент пробудження зі сну мені здавалося, що я чула ще якийсь голос... Мить пройшла у ваганнях: встати чи ні, але подумала собі, що дуже переймаюся смертю Анни. Повернулася на бік і, відмовивши декілька разів “Отче наш” за душі в Чистилищі, заснула. Те, що мені приснилося, потрясло мою душу:

“Встала рано біля шостої години і хотіла піти до каплички. Відкрила двері келії й штовхнула ненароком декілька листків паперу... Піднесла їх і впізнала на них почерк Анни...”

... Коли я дискутувала з Анною на релігійні теми, вона завжди вміла бути ядовитою в тих суперечках. Відтворюю цей лист з-поза гробу, яким прочитала його у сні: “Кларо, не молися за мною, бо я – проклята... Не думай, що чиню це з приязні до тебе. Ми тут нікого не любимо. Пишу, бо мене якось до цього примусили. Насправді, і тебе хотіла б колись бачити в тому стані, в якому сама тепер перебуваю – вже навіки! Не дивуйся цьому. Ми тут усі так думаємо. Наша воля закам’яніла в злі... Навіть, якщо чинимо щось “доброго”, як я в тій хвилині, відкриваючи тобі очі на діла пекла, то робимо це в злому намірі.

Чи пам’ятаєш, як чотири роки тому ми познайомилися в містечку М.? Ти мала можливість пізнавати мене упродовж трьох років... Як початківцю не один раз давала добрі поради... але що означає добрі? Твоя допомога була наслідком зазнайства, про що вже тоді здогадувалася, хвалячи твою любов до ближнього. Наскільки це смішно! Тут не визнаємо добра у нікого! Знаєш про мою молодість. Хотіла б висвітлити в ній деякі прогалини. Згідно планів моїх родичів не повинна була б взагалі народитися. Припливло до них таке “нещастя” тоді, коли мої сестри мали вже по чотирнадцять-п’ятнадцять років, а я лише приходила на світ. О, коли б взагалі не народилася! Коли б могла себе знищити й уникнути тих мук! Не було б для мене більшої розкоші понад ту! Могти розірвати своє існування, як папір, на кусочки, котрі обернулися б у небуття...! Проте мушу існувати в тій формі зі схибленою метою існування, до якої сама дійшла.

Ліногравюра, м. Чортків (художник Степан Шевчук)

Коли батько і матір, перебуваючи ще у вільному стані, перебралися зі села до міста, розірвали всякий зв'язок з Церквою і прилучилися до антицерковних кіл. Мама ніколи мене не вчила, як потрібно посправжньому молитися, бо завжди була зайнята щоденними клопатами, хоча наша матеріальна ситуація була не найгіршою. Такі слова, як-от: "молитися", "Служба Бога", "свячена вода", "церква" вимовляю з найбільшою огидою і відразою. Обриду будять у мене люди, які "ходять до церкви". Зрештою, бриджуся всім: і людьми, і речами, бо усе це збільшує нашу муку. Після смерті кожний спогад про те, що колись на землі переживалося і бачилося, подібний до гострого полум'я... Усі спогади показують нам одночасно погорджені через нас ласки. Це – найжахливіша мука... Не їмо, не п'ємо, не ходимо на ногах, душа обтяжена наче якимись кайданами, плач і скрегіт зубів... погляд,

затоплений без перерви в змарноване життя... Ненависть посеред лютих мук!

Чи чуєш? Напоюємося тут ненавистю, як водою, взаємно. Найбільше ненавидимо Господа Бога. Хотіла би тобі це витлумачити. Святі в Небі повинні Його любити, бо бачать без прикриття Його захоплюючу красу, яка наповнює їх нечуваним щастям. Знаємо про це, й усвідомлення цього доводить нас до шаленства. Люди на землі, які пізнають Господа Бога як Сотворителя всього, що існує, а також отримують Його об'явлення, можуть Його любити, проте не мусять. Віруюча людина (зі скреготом зубів пишу), котра вдивляється в Розп'ятого Христа, буде Його любити. Проте та людина, для котрої Бог є лише справедливим, караючим і навіть тим, Хто мстить за відкинення Його Суддею, – власне, Бога ненавидить цілою силою своєю волі вічної, силою добровільного рішення "хоче бути відверненою від Бога", якщо в такому стані померла. Однак рішення свого не відмінімо – ні тепер, ні ніколи... Чи зрозумієш, задля чого пекло існує вічно? Але наша впертість ніколи не уступить!

З примусу додаю, що Господь Бог навіть щодо нас є милосердним. Говорячи "з примусу", бо хоча лист цей пишу добровільно, не дозволено мені, однак, обманювати, що зі задоволенням би вчинила. Про багато речей пишу тут на папері всупереч своїй волі. Одночасно і потік обмов, котрі хотіла би тут виплюнути, вимушена проковтнути сама. Позаяк Господь Бог виявив Себе милосердним щодо нас, бо на землі не дозволив дати виходу нашій злій волі так, як ми були готові це вчинити. Це збільшило би нашу вину і кару... тепер виявляє нам Своє милосердя, коли змушує нас, аби ми були ближче до Нього – тільки на віддалі від брами пекельної – внаслідок чого маємо меншу муку. Кожний крок, який наближав би нас до Господа Бога, наніс би нам більшу муку, ніж тобі крок до палаючого стіжка.

Пригадуєш, як під час прогулянки ти була вражена, коли тобі розповідала, що сказав мені батько напередодні першого святого Причастя: "Старайся, мала, отримати гарну суценку. Все інше – обман!" Тоді я відчувала встид, тепер сміюся з нього. Єдиною розсудливою річчю в тому обмані було те, що допускали нас до Причастя лише на дванадцятому році життя. На той час я була вже настільки поглинута утіхами світу, що всі релігійні почуття давила в собі, спихаючи їх на задній план... Те, що деякі діти вже на сьомому році життя приступають до Причастя, доводить нас до шаленства. Робимо все, щоб людям

замилити очі, підсуваємо аргументи, що діти не мають ще достатньої свідомості... Нам дуже залежить на тому, аби ці діти, насамперед, поповнили декілька важких гріхів, а тоді уже “не зашкодить” їм цей Білий Господь Бог, як у випадку, коли віра, надія і любов є ще живі в їхніх серцях від моменту охрещення. Чи пригадуєш, що вже на землі притримувалася такої ж думки?

Мій батько часто сварився з мамою. Я рідко тобі про це згадувала, бо встидалася. Яка це смішна річ – встид! Тут нам усе це абсолютно байдуже. Родичі не спали в одній кімнаті. Я спала з матір’ю, а батько в сусідній кімнаті... Пив багато горілки, і так пропив увесь наш маєток. Сестри нам не допомагали, бо займали вже становище і вважали, що їм самим потрібні гроші, тому мама почала підробляти. В останній рік свого життя батько часто бив маму, коли вона йому не хотіла дати грошей... Яюсь уночі мій батько несподівано помер від нападу серця, але перед тим сталося щось таке, про що я тобі ніколи не розказувала... Тепер ти повинна про це знати. Саме тоді вперше в мені відізвався мій дух – мучитель. Отже, я спала біля матері. Її регулярний віддих вказував на глибокий сон. Несподівано почула, що хтось мене кличе по імені. Незнаний голос говорив: “Що буде, якщо батько помере?” Я не любила свого батька з часу, коли він так брутально почав ставитися до матері. Зрештою, нікого не любила. Була тільки прив’язана до деяких осіб, які проявляли до мене доброту. Безкорислива любов – уділ лише тих, хто перебуває в стані ласки, а я до них не належу. Задля того відповіла на таємниче запитання, не відаючи від кого воно походить:

“Але не помирає!” Через деякий час знову пролунало це саме чітке запитання і моя блискавична відповідь: “Але не помирає!” Втретє запитав мене таємничий голос: “А що буде, коли батько помере?” Перед моїми очима постали хвилини, коли батько повертався п’яним, влаштовував скандали, бив маму аж до крові й принижував нас перед людьми. Злостиво викрикнула: “Нехай йому так буде!” Потім все затихло. Вранці мама хотіла увійти до батькової кімнати, щоб прибрати, проте двері були замкнуті. Коли виважили їх, застала мертвого батька на ліжку”. Хіба Бог, з волі дитини, для якої померлий був добрим, узалежнював його на вернення, даючи ще цей шанс?

(Продовження в наступному номері)

2 листопада – Заупокійний День. У цей час усі християни стараються відвідати могили померлих своїх рідних і близьких, щоб через заслуги Муки, Ран та Крові Ісуса Христа виблагати прощення для них в Отця Небесного.

Молитва

Отче Небесний, через Найдорожчу Кров Ісуса, спаси душі наших дорогих померлих, а Твої святі Ангели нехай приведуть їх до вічної Любові. Ти ж, найкраща Мати, Маріє, Потішителько терплячих душ у Чистилищі, вилий на них чашу Крові Твого Сина, щоб їхня болюча, негасима туга за Богом чимскоріше завершилась!

Діти Непорочної

Куріння. Алкоголь. Наркотики

Аби побачити сьогодні “бруд”, який часто спостерігаємо з екранів телевізорів, не потрібно відправлятися на інший континент. Достатньо виглянути у вікно. Достатньо приглянутися до дітей-підлітків і вже зовсім зрілих людей, для яких життя типового американця з цигаркою, пляшкою спиртного та різноманітними наркотичними засобами є нормальним. Чим це можна пояснити? Впливом далекої заокеанії чи симптомом всесвітньої хвороби сучасності?

Ще навчаючись у школі,десь у 9-му класі, мене жахнуло те, як звичайно і просто учні моєї школи могли сказати один одному: “Ну, що! Йдемо покуримо?” І у цигарковому димі, застіною вульгарних висловів, на сходах рідної школи вони проводили і тепер проводять перерви. А що більш цікаве: поряд з ними – вчителі.

Безглуздям здавалися ці постійні нагадування про шкідливість куріння, наркотиків і надмірного вживання алкоголю учням, які відповідали на запитання, завчали наслідки цих розваг задля оцінки, а за дверима продовжували своє. Вся ця пропаганда, лекції, брошури є лише своєрідним засобом, що сполує загрозу масового під-

літкового і не лише підліткового “психозу” зверху, залишаючи корінь у землі. Так, можливо, деякий час ще лоскотатиме страх, дивлячись на цигарки, пляшки і шприци, але потім страх притупить сусід, що виявився “стійкішим”, або перегляд фільму з улюбленим кіноактором. І вже ніяким раком дихальних шляхів, СНІДом і безплідністю не залякаєш сучасного школяра, що у свої шістнадцять схожий на двадцятип’ятилітнього. І тоді, як кажуть, “наша казка є хороша, починаємо її знову”. Знову лекції, які ніхто не слухає, знову брошури, котрих ніхто не читає... Кидають зерно на суху землю дитячої душі й очікують багатого врожаю, а потім дивуються, звідкіля ця дивна дитяча агресія?

Тепер нас не здивує дитина з цигаркою в одній руці і з пляшкою в другій. Це буденно, звично... Та більшість із нас вважає себе християнами, вірить, що кожен із нас є храмом, в якому живе Бог. А оця дитина є винятком? То чи не ми дозволили, аби ще у такому юному віці вона чи він розібрали фундамент Божого храму? Чому ми нарікаємо вже тут, на землі, кажучи, що Спаситель відвернувся від нас, промовляючи:

“Ідіть, не знаю вас!”? Але ж ми перші відкинули Його, відвернулися від Нього, коли Він сидів на лавці у парку, прохаючи маленьким тремтячим серцем допомоги. Та й навіщо? Адже ця дорога здавалася вірною. Такою дорогою йдуть більшість його друзів. Тому чи варто нам зачіпати цю тему, псувати свої нерви, витрачати час на пусті балачки з цими дітьми. Вони і так нас не послухають. А ми пробували? Та й чи одне прополювання дасть хороший результат? Хіба ми не кажемо, що діти – цвіт нації? Який він тепер? П’яний, обкурений, зів’ялий від дурману – такий цвіт ми плекаємо на славу Божу, такий цвіт, побитий і зім’ятий, покладемо до ніг Господа?

А Бог усе ж таки плаче... Ми цього не бачимо, бо звикли закривати очі на те, що діється довкола нас. Він плаче у дружині, чоловік якої в алкогольному потьмаренні б’є її та дітей. Плаче у дітях, батько яких забрав останні гроші на забаву з друзями-пияками. Він ридає в мамі, дочка якої лежить у купі сміття: сьогодні вона востаннє закрила очі у наркотичній “насолоді”. Він плаче, а диявол зазирає із-за кута й усміхається. Йому смішно, чому засмучуватися, адже він дав “матеріал”, а сходи до пекла ми самі витесуємо.

Мабуть не кожен розуміє загрозу, що висить над нами, тисне над нашою державою, зазирає у вікна нашого міста. Бог чекає дій, а не пустих публікацій зі статистикою смертності від передозування чи отруєння алкоголем, не бездушних діл “милосердя” на кшталт: “Стирильний шприц – наркоманові!” чи “Ні – СНІДу!”

Ліногравюра, м. Чортків
(художник Степан Шевчук)

Не з шістнадцяти років потрібно вчити про можливу загрозу для життя, і не тільки земного. Ще з утроби потрібно виховувати, ще до зачаття слід закласти інформацію, яка передається генетично. Чому ховаємо правду за дверима, подаючи до столу перебрані страви? Можливо, когось не лякає смерть, то злякає вічне прокляття у пеклі, де не існує любові, де Бог далекий і недосяжний, де немає надії, бо вона померла разом з тілом. Не в школі, а в сім'ї потрібно виховувати. В здоровій християнській сім'ї, де мораллю служить закон Божий, де найбільша благодать – бути з Богом. Чому даємо дитині у руки зброю, а потім кажемо, що винен час, суспільство, Бог?

І на додаток...

Цієї теми не раз торкалися, не раз закликали боротися. Та все припинялося дуже швидко, усе залишали на другому плані, як стару і нецікаву гру. Ніхто не копає глибше, не намагається змінити це зараз, поки це мож-

ливо. Сьогодні людей цікавлять сенсації, а алкоголізм, наркоманія й куріння серед підлітків давно перестало бути сенсацією, краще сказати, стало звичайною річчю. І тому не дивно, коли мешканці нашого міста ніколи не можуть виразно сказати чи вони “за”, чи “проти”.

Оксана
(16 років, школярка)

“Наркотики? На мою думку, це жахливо, коли хтось стає некерованим, потрапляє у залежність, втрачає “голову на плечах” і здатен зробити все заради миті насолоди. Я б ніколи не наважилася спробувати це. Є багато цікавих речей, які можуть замінити наркотичну ейфорію. А ось щодо куріння й алкоголю, у мене інша думка. Мені здається, що це особиста справа кожної людини що пити, як пити і в яких межах. До того ж, де ви зараз бачили хоч одну забаву без алкоголю?”

Степан
(51 рік, автомеханік)

“Не можу сказати, що ніколи не був п'яний. Знаю, що надмірне вживання є гріхом, але не можу встояти перед спокусою, до того ж, це ніби генетично закладено у нашого народу. Наші пращури ще з давніх-давен пили і курили, влаштовували гулянки, а потім ішли до церкви. А ось наркотики – це зовсім інша річ, особливо небезпечна в руках підлітка. Раз спробував, і дороги назад немає”.

Андрій
(25 років, програміст)

“Я нормально ставлюся до куріння і алкоголю. Те, що це

шкідливо, я знаю ще з першого класу, але в розумних межах не зашкодить. А наркотики – розвага для багатих або тих, які втратили все!”

Лідія
(34 роки, вчитель)

“Звичайно, що наркотики, алкоголь, куріння – це все неправильно, це прояви невірної виховання. Деградовані й викривлені бачення моральних якостей заважають відкрити очі людям на їхні помилки. Ніхто зараз не думає про наступний день, усі живуть сьогоденням і тому не буде дивно, якщо через п'ять років кожен другий підліток буде наркоманом”.

Статистика:

Із 60 опитаних:
45 – пробували курити (24 з них – продовжують);
54 – вживає алкоголь;
60 – проти наркотиків.

Ірина Папірник (17 років)

Ісус змінив моє життя!

I.

“Тоді, як я візвав до Тебе,
Ти вислухав мене,
Ти мене підбадьорив,
вливши в мою душу силу”.

(Пс. 138, 3)

Я – маленька Божа дитина, бо лише півтора місяці триває моє духовне народження. І хоча це зовсім малий відрізок часу, але моє життя справді змінилося.

Колись я була ходячим клубком протиріч, які шарпали і роздирали мою душу. Я перебувала в постійному пошуку. Пошуку чого? Щастя?! Любові?! Істини?! Чого я шукаю?.. Я не могла зрозуміти, чого мені бракує, кого я шукаю? У чому сенс життя? Куди я йду? Постійні запитання, постійний пошук, постійне роздратування, розчарування і неспокій. Душа, мов розбурхане море, серце – жива, відкрита рана, голова – урна, переповнена сміттям. Як втихомирити море? Як залікувати рану? Як вичистити урну? Адже пошук не буває даремним, бо “хто шукає, той знаходить!” Хто справді прагне істини, тому Бог її відкриє. Саме Бог і Його Мати – Марія привели мене у Підгорецький монастир на реколекції. Тут Вони відкрили мені істину, тут Вони заспокоїли мою душу, залікували серце й почистили розум.

А істина – у Бозі. Весь час я шукала саме Бога, який ніби був у моєму житті, але не був його центром. Я сиділа на п’єдесталі свого “Я” і слухала, що Бог хоче. Можливо, Він підкаже, де щастя, мир, радість? Ісус підказав, але лише тоді, коли я запросила Його до своєї душі і попросила сісти на трон, а сама присіла біля Його ніг. Він відкрив мені те, що щастя – саме в Ньому. Лише Ісус знає, що мені потрібно. Він учить бачити Його волю, вчить, як маю жити, що маю робити, аби бути щасливою. Справді, істинне життя – у сповненні Його святої волі. І коли ми віддаємо Йому все, Ісус не заставляє нас чекати. Він у відповідь дає нам ще більше. От і мені, самотній, Ісус дав друзів, Він дав мені тісний духовний зв’язок з моєю мамою: ми тепер не поодинокі світи, які шукають, а Божі діти, котрі спільно славлять Всевишнього, разом шукаючи Його волі. Тепер я не бунтую, коли мама вказує мені якийсь мій недолік, бо знаю, це Ісус говорить через

неї. Також і мама тепер не каже: “Яйця курки не вчать”, а просить молитви, підтримки. Ми знаємо, що є членами Церкви і тому лише доповнюємо одна одну у прославі Бога, у єднанні з Ним, а не суперечимо й шукаємо своєї правоти.

А що саме цінне Ісус дав мені, – Себе. Тепер, навіть коли за певних обставин я сама, самотності не відчуваю, бо тоді біля мене Ісус, з Яким я можу спілкуватися через молитву і Святе Письмо. Навіть не хочеться інколи міняти Божу присутність на людську. Тоді Ісус каже: “Я є тут, у братику, у бабці”.

Ісус змінив моє життя. Він приніс мені мир і спокій. Я не бунтую, коли чогось не розумію, а прошу Ісуса допомогти мені. Я не бунтую, коли хтось ламає те, що я збудувала чи запланувала, бо Ісус дає мені зрозуміти, що таким чином учить мене. Я не бунтую, коли бачу несправедливість, – молюсь.

Я прошу Ісуса, щоб повсякчас був біля мене, вчив і настановляв мене. І коли щось найменше зроблю для слави Божої, Ісус віддає мені стократ.

Ісус і колись був поруч та допомагав, але мої духовні очі були закриті на Його ласки, які Він давав мені у кожній хвилині. Тепер, коли Ісус відкрив очі моєї душі, я можу бачити, дякувати і хвалити Його ім'я.

“Хоч я ходжу посеред лиха,
Ти мене оживляєш.
Ти проти ворогів моїх шалених
руку простягаєш,
і Твоя десниця мене спасає”.

(Пс. 138, 7)

Уляна, 23 роки, м. Золочів

II.

Слава Ісусу Христу!

Написати цього листа спонукала мене звичайна ангіна мого 9-літнього синочка Дам'яна, яку я сприйняла як попередження чи нагадування про мою невдячність нашій Небесній Матінці. Давненько я збиралася його написати, але все якось не виходило.

Мій синочок дуже часто хворів: від осені до літа – бронхіти, пневмонії, ангіни, хронічний тонзиліт. Від постійних запальних процесів мигдаликів збільшилися лімфатичні вузли на шийці. Ціле літо – алергії, що змушувало постійно перебувати в приміщенні. Отже, лікували ми його практично круглорічно, і надворі він бував дуже рідко. Відвідування школи у першому та другому класах носило епізодичний характер: тиждень – у школі, місяць-півтора – вдома чи лікарні.

Зовсім випадково я дізналася, що до Івано-Франківська приїжджає панство Рожелюків із своїм чудотворним медальйончиком. Про них я читала дуже багато в різних релігійних журналах. Мені дуже захотілося побачити цей медальйончик (це була моя перша думка). Але згодом я почала міркувати над тим, що можна повести туди свого Дам'яна. Якщо бути відвертою, то я не дуже була впевнена в тому, що саме моїй дитині “повезе”, як часто у наш час можна почути, але все ж таки надія була, і вона з кожним днем зростала.

І ось настав довгоочікуваний день. Ми приїхали до Івано-Франківська. Маса людей в катехитичному залі й у монастирській церкві. Пані Олена Рожелюк проводила зустріч з людьми в катехитичному залі, де, власне, були і ми. Після молитов та розповіді про себе і чудотворний медальйончик пані Олена запросила присутніх приступити до цілування медальйона.

Ніякого “чуда” не сталося ні зі мною, ні з моїм чоловіком, ні з моїм сином (хоча ми були свідками справжнього чуда – хлопчик 5-6 років почав ходити). Але ми були вдячні Господеві і за те велике чудо: ми, звичайні грішні люди могли цілувати медальйон, який цілувала сама Матінка Божа. У піднесеному настрої поверталися додому.

Мене не покидала настирлива думка: ще раз поїду на таку зустріч. Тепер ми у Новояворівську. Знову приступили до цілування медальйончика. І знову нічого видимого не сталося. Правда, був жовтень місяць, а мій Дам'ян все ще не пропустив жодного дня в школі. Проте я думала: осінь тепла, суха – от він і не хворіє.

20 жовтня цього ж року ми поїхали до Джублика. Знову нічого “надзвичайного” не відбулося.

Але закінчилась осінь, настала зима, а мій синочок постійно відвідує школу, бавиться надворі. Восени гасає футбол, взимку на санках, качається в снігу (додому повертається весь мокрий). І я починаю впевнюватись: моя дитина – здорова. Зникли навіть збільшені лімфатичні вузли.

Так минула весна, настав останній місяць літа – ні бронхітів, ні пневмоній, навіть алергія пройшла у досить легкій формі.

Дитина здорова, а мама мовчить.

І ось – забута ангіна. І тут я взялася за ручку, бо впевнена, що я і моя дитина одержала велику ласку від Небесної Неньки – здоров'я. І знаю, що давно мала подякувати за це, а також засвідчити людям про велику Любов і велике Боже Милосердя до нас, немічних і грішних.

Отже, ми цілою родиною складаємо щиру подяку за оздоровлення Дам'яна Матінці Божій та Її Єдинородному Сину, за їхню велику Любов та Милосердя і свідчимо про це чудо оздоровлення для ще більшої прослави нашого Господа, Його Єдинородного Сина та Пресвятої Богородиці.

Р. S. Дорогі читачі журналу! Не мовчіть про ласки, які ви отримали від нашої Небесної Неньки та Її Сина. Голосіть про них для ще більшої Їхньої прослави.

І ще хочу додати, що всі оті “зовсім випадково”, “прийшла думка” – це дія Святого Духа, який провадить нас.

*Леся Вільчинська,
м. Золочів*

III.

Слава Ісусу Христу, нашому Спасителю!

Шановний пане Брезіцький, мене звати Юля. Я – палка прихильниця вашого журналу “Діти Непорочної”. Пишу до вас для того, щоб поділитися з вами своїм щастям. За професією я бібліотекар. Одного разу, переглядаючи газети, мені до рук потрапила стаття з “Експресу” про те, що 27 серпня 2002 р. двом малим дівчаткам в урочищі “Під Джубликом”, розташованим між Вільхівкою і Нижнім Болотним, біля джерела з'явилася Діва Марія. У житті я – оптимістка, щонеділі ходжу до церкви, тому без вагань повірила у це чудо. Читала статтю й плакала. Серце підказувало, що я негайно мушу поїхати на місце з'яви.

В ніч з 23 на 24 листопада 2002 року паломники з Радехова вирушили на зустріч з Богородицею. Між ними була і я. Приїхавши до урочища, ми поспішили набрати води з джерела. Через півгодини почалася Служба Божа, яку відправляв батько Мар'янки у співслужінні з єпископом Маргітичем. На Літургії були й дівчатка-візйонерки. Раптом відчувся чудовий запах ладану. Це кадила Сама Матінка Божа.

Після відправи єпископові почали співати “Многая літа”. Несподівано обізвалася Мар'янка: “Мати Божа питається, чому ви так сумно співаєте? Веселіше!” І люди голосно продовжили: “Многая літа, хай сонце світить...” Після цього залунала вже

традиційна пісня “Через поле України”. Оленка, стоячи ліворуч від священиків, промовила: “Діва Марія благословляє усіх, хто приїхав на прощу. Також передає, що обов'язково вислухає ваші молитви”.

Потім почали відбуватися дивовижні речі. Сонячні промені стали переливатися різними кольорами, яких навіть у природі немає. У цих променях почали з'являтися... постаті, які швидко зникали. Я, наприклад, без перерви дивилася на небесне світло. Спочатку побачила Діву Марію і маленького Ісуса. Вони йшли, тримаючись за руки. Було видно, що Ісус промовляв до Марії. Вона кивала головою на знак згоди. Потім я побачила маленького ангелика, такого, як малюють у церквах. Він весело забавлявся. Я вже й плакала, й смілася одночасно. Раптом цей ангелик впав на коліна і, здійнявши руки вгору, поклонився. Після цього ніби розчинився у сонці. З'явилася Пресвята Родина: Ісус, Марія та Йосиф. Ісус тримав у Своїх ручках галузку. Цього разу Він щось говорив до Йосифа, який теж кивав головою на знак згоди. Було ледь

Біля каплички в урочищі “Під Джубликом”

помітно, що уся Пресвята Родина одягнена в голубі ризи...

У всіх присутніх були якісь видіння. Одні бачили прямокутну ікону Матері Божої з Ісусиком на руках, інші – саму Божу Матір, Яка, розвівши руки, дивилася на людей, ще хтось маленькі кольорові хмарки над деревами.

Потім сонце взагалі заховалося за хмари. Коли наші радехівські паломники посідали в автобус, щоб щасливо повернутися додому, мені мимоволі з очей покотилися сльози. Я їх ніяк не могла зупинити. Напевно, на це була воля Бога.

Я ще молода, мені щойно 21 рік. Та після своєї поїздки до урочища “Під Джубликом” моє життя перемінилося. Замість того, аби розважатися зі своїми ровесниками, я майже весь свій вільний час присвятила молитві, зокрема на вервиці. Молилася довго, по 2-4 години, без перерви. Бо твердо вірила, що моя зустріч з Богородицею не остання. Якось парох нашої церкви св. Миколая о. Ярослав оголосив про чергову поїздку на Закарпаття. 26 липня, рівно о 12 годині дня радехівські паломники відмовили молитву “Ангел Господній”, після чого трьома автобусами відбули на прощу. Під час подорожі Матінка Божа послала нам велике випробування. Напевно для того, щоб перевірити нашу силу волі й терпіння. Замість 8 годин, ми їхали цілих 11. Тому прибули до урочища тоді, коли надворі було темно. Вже відправлялася Хресна Дорога. Здалеку красиво мерехтіли вогники від свічок у людських руках.

Коли я прийшла до джерела “Під Джубликом”, раптово відчула, що біля мене хтось є: невидима сила ходила за мною, неначе тінь. Напевно, це був мій Ангел-Хоронитель. Оглянувшись довкола, я побачила як тут за рік часу все змінилося. Особливо привертає мою увагу те, що замість дерев’яної побудували нову, муровану каплицю на честь Пресвятої Родини. Величава святиня, яка милує око прочан своєю красою. По волі Божій трапилося так, що наші радехівчани розділилися на групки. Зі мною було ще чотири дівчини. Важливо те, що ні я, ні моя подруга Ірина свічок не мали. Просто не встигли купити. Разом вирушили на Хресну Дорогу. Далі усе було так, як у гарній казці з хорошим кінцем. Біля кожного хреста наші уста молились “Отче наш”, “Богородице Діво”, “Царю Небесний”, “Претерпілий за нас страсті”. Ми глибоко роздумували над тим, які муки перетерпів за нас Ісус Христос. Раптом дерев’яний пліт, по якому можна було орієнтуватися, закінчився. Почалася дорога з перешкодами. Ми ніяк не могли потрапити

на 10-ту стацію. Кожна дівчина переживала, як бути далі, адже вертатися назад не пасує. Я ще не встигла подумати: “О, небесні сили, допоможіть нам”, як буквально за три кроки від себе побачила постать у білій одежі до колін, з-під якої було видно босі ноги. Але вважала, що в мене або галюцинації від перевтоми, або це Ангел. Тому продовжувала йти. Постать у білому почала вимальовуватися до половини. Я побачила руки, а у них – вервицю. Зрозуміла, що це Діва Марія. І все ж таки не повірила, що це Вона. Ішла далі, все більше і більше відчуючи сторонню присутність.

“Боже, що ж це робиться? Вервиці зі сумочки не виймала, в руках не тримаю, а вона мені перед очима! Ой! Ще й у повітрі висить, яскраво переливаючись! Напевно, це сон”. Такими були мої наступні видіння і думки. Потім я побачила дуже близько біля себе жіночу постать, обернуту до мене спиною. Вона тримала руку прямо, рукав з тієї руки похитнувся в повітрі. Стало усе зрозуміло: Пречиста показувала нам шлях до 10-ої стації. Через якихось три хвилини ми знайшли хрест. Діва молилася з нами. Коли я з дівчатами пішла далі, то побачила Діву Марію між деревами. Її біла одежа світилася. Лиця я не бачила, бо стояла Вона до мене або спиною, або боком, склавши руки, як до молитви. Пречиста нас супроводжувала, щоб ми знову не загубилися, а йшли там, де потрібно. Я що обернуся – Вона поруч. Дивним було і те, що, незважаючи на похилу дорогу з перешкодами, мої кроки були впевненими. Я ніби плівла на чомусь. Несподівано Марія наблизилася до мене пліч-о-пліч. Показала знову Свою вервицю і неземним голосом мовила: “Молися, вже час”. Після цього я її більше не бачила, хоча дуже не хотіла, щоб Вона зникла. Біля трьох останніх стацій Хресної Дороги ми зустріли інших прочан. Після чого пішли усі разом молитися загальну вервицю біля ново-збудованої каплиці. Почалася Служба Божа, під час якої відчувався запах ладану. Після відправи я пішла до релігійного кіоску, бо хотіла придбати книжку про Джублик. Але потрібно було йти на молитву за об’єднання всіх християн коло Хреста, за 100 метрів вище від каплиці. Щоб досягнути до Хреста, усі християни кожного дня долають 72 сходинки. О, яким же великим було моє здивування, коли побачила, що туди побігла білява жвава дівчинка! У ній я впізнала Оленку Куруц. Так, саме ту, яка бачить і розмовляє з Пречистою. Я була на сьомому небі від того, що мені так неймовірно щастить. Між мною і Оленкою зав’язалася розмова. Мене вражали її мудрі відповіді

на мої запитання. Вона довго не могла встояти на одному місці. Поводила себе так, як усі інші діти, довкола якої крутилося багато подруг. Тому я на мить засумнівалася, що розмовляю з тою, з ким потрібно. І тут знову трапилося чудо. Я відчула, що з правої сторони від Оленки стоїть Марія, наша Небесна Цариця. Хотілося задати маленькій візіонерці ще одне, останнє запитання, але заніміла від подиву: ліворуч від дівчинки я побачила чоловіка з коротким, ледь хвилястим каштановим волоссям і такою ж короткою каштановою бородою. Він був одягнений у довгу коричневу одягу, з палицею в руці. Без сумніву можна сказати, що це був сам Йосиф – Обручник Марії. Він стояв і дивився мені прямо в очі. Повірте, я у цю мить ледь не зомліла. Забула навіть, про що маю питати. Просто стояла і дивилася то на Йосифа, то на Оленку. Мої ноги наче вросли в землю. Отямилася тоді, коли розпочалася нічна Служба Божа. Після відправи священник виголосив добру науку і сказав, що вся Пресвята Родина зараз перебуває поміж нас. А також те, що Марія і Ісус Христос були присутні на Хресній Дорозі. Отже, мої видіння таки правдиві. Коли я пішла до джерела, наш організатор поїздки п. Дибайло М. Б. сказала усім нам, щоб ми, поки стоятимемо у черзі за водою, відмовили 10 разів “Вірую”. Що я й зробила. Моторошно було чути, що люди сваряться й випихають одне одного, не бажаючи дочекатися своєї черги. Їх не лякає навіть те, що з правої сторони біля джерела стоїть скульптура Матері Божої, яку вони ледве не перевернули, а з лівої сторони – скульптура Її Сина – Ісуса Христа, який тримає книгу зі символами “А” і “Ї”. Ясно даючи зрозуміти, що якщо колись був початок, прийде несподівано й кінець, а тоді розкаюватись у гріхах уже буде надто пізно, бо ніхто їх не вислухає. Решту ночі я те й робила, що молилася. Спати не хотілося зовсім.

Зранку, коли почало сходити сонце, всі побігли на нього дивитися. Воно спочатку було далеко в небі. Потім почало наближатися. Довкола нього вигравало кольорове проміння, яке вібрало до середини: сонце наче поглинало його. Коли зникли промені, почали вилітати великі червоні й рожеві серця, які розходилися у різні сторони або падали на землю. Одне, саме більше, червоне серце утворилося довкола небесного світла. Потім я побачила на небі три сонця, які поступово зійшлися в одне. Від того одного пішло проміння хрестом. На цій, Богом благословенній землі ще було дві загальні вервиці і дві Служби Божі. Після чого наші радехівські

*Пам'ятник Спасителів у Страдчі. Фрагмент
(скульптор Юліан Савко)*

паломники вирушили додому. По дорозі заїхали в с. Чинадієво Мукачівського району. Там помолилися у церкві св. Іллі. Вона мені дуже сподобалася. Приємно було почути магнітофонний запис відомої пісні “Через поле України” у виконанні крехівських монахів. Я навіть і не здогадувалася, що ця Свято-Ільїнська Греко-Католицька церква також є новим місцем паломництва! Адже у ній зберігається одне з нерозгаданих див природи, до якого ми йшли навколішках з молитвою на устах. Доступивши до цього дива, я побачила темний хрест досконалої форми, висотою до 40 см. Цей хрест зберігається у розпиленому дереві, яке акуратно заховане під скло. Я дуже задоволена своєю поїздкою. Продовжую молитися на вервиці й величати Пресвяту Родину. Зізнаюся чесно: мене тягне до урочища, як магнітом. Адже у тому куточку, схожому на рай, усіх нас зустрічає Пресвята Діва.

*З великою повагою,
читачка вашого журналу Юля*

Пам'ятник Спасителю у Страдчі (скульптор Юліан Савко)

IV.

Слава Ісусу Христу!

Дорога редакціє!

Від усієї душі дякую Вам за чудову книжечку “Страдч: Хресна Проща”.

Хочу описати Вам, яке чудесне оздоровлення одержала, пройшовши перший раз цю Хресну Дорогу.

Я пережила великий стрес, лікувала нервову систему і від таблеток мій стан чомусь дуже погіршився: що я втрачала свідомість. Близько 7 років перебувала в тяжкій депресії. На роботі мене скоротили, бо більше не могла працювати в бухгалтерії. Одного разу побожна жінка дала мені прочитати цю книжечку. Я її зразу з великим задоволенням прочитала, і з цього часу в мене виникло сильне бажання поїхати в Страдч. За недовгий період часу я відбула Хресну Прощу. Щиро молилася всю Хресну Дорогу і відчувала, що мені стає легко на душі. А коли ми, пройшовши Хресну Дорогу, сіли в автобус, я вмить відчувала таку Божу Благодать, таку “зливу” Божих ласк, що їх не можна описати словами. Я зрозуміла, що зі мною сталося велике чудо: Небесний Отець оздоровив моє тіло й душу. До мене цілком повернулася пам'ять (на 100 відсотків). Зараз я вже працюю.

Пройшовши Страдецьку Хресну Дорогу, в мене сильно зміцнилася віра в Господа Бога, і я відчувала (всім серцем і душею), як Небесний Лікар нас оздоровляє від тяжких, здавалось би, невиліковних хвороб, які земні лікарі не в силі вилікувати.

На закінчення свого листа хочу закликати, щоб усі хворі тілом і душею люди шукали лік на зцілення більше в Небесного Лікаря, ніж у лікарів земних. Для цього потрібна сильна непохитна віра та любов до Господа Бога, щирі молитви, покаяння і жертви.

Я щиро дякую Небесному Отцеві, Страдецькій Матінці Божій Нерушимої Стіни за чудесне зцілення.

Дорогі працівники редакції!

Бажаю Вам міцного здоров'я, щастя, благополуччя, радості, добра. Хай Господь Бог Вас рясно благословить!

Р. С.: Прошу надрукувати мій лист. Прохання прізвище моє не згадувати.

Видавайте, будь-ласка, цю книжечку великим тиражем.

м. Теревовля Тернопільської обл.

Діти Непорочної

Блаженна Твоя душа

Слово про Наталю Малець

Народилася 13 травня 1976 р. Б. Навчалася на Левандівці у СШ № 64. Вже тоді, у школі, Наталя, за словами її класного керівника п. Ярослави Сороки, була “тихим” лідером, яким стала і в товаристві “Посвіт”, де знайшла найкращих друзів та нареченого. Її однокласниця Галя Лелик пригадує випадок, коли у школі на уроці зарубіжної літератури було задано прочитати книжку, яку було важко знайти. Однокласниці зібралися вдома у Наталі й разом читали. Коли настав вечір, а книга ще не була прочитана, Наталя сказала подругам, щоб ішли додому, а сама за ніч дочитала книжку і вранці переказала її подругам.

Після закінчення школи Наталя вступила до медичного училища. Закінчивши його на “відмінно”, продовжила навчання у Медичному університеті на факультеті фармації. Для всіх друзів Наталя була справжньою медсестрою. Медицина була її покликанням. У кожному поїзді чи на прощу Наталя брала зі собою медикаменти й ліки. Якщо хтось скалічився чи в когось щось заболіло, вона поспішала з ліками, обробляла, перебинтовувала рани. І болі припинялися, рани гоїлися, не так від таблеток і йоду, як від любові, яку Наталя вкладала в

те, що робила, від її турботливих рук та гарячого серця. Кожна мандрівка, кожна проща були сповнені для нас турботою Наталі, як і звичайні будні товариства “Посвіт”, в яких вона завжди була у клопотах, сповнена ідей та натхнення.

Наталя опікувалася бідними й самотніми людьми, організовувала для них допомогу, збір одягу, харчів (окрім буднів, започаткувала звичай для членів товариства “Посвіт” приносити гостинці для бідних з дому на Великдень та Різдво).

Наталя організовувала вистави на релігійні теми. Скільки отих наших вистав, які бачила Левандівка, Львів, а також схід України, народжувалося у її кімнатці, нерідко ночами. Часто її подруга Галя, що живе у будинку навпроти, бачила одиноке світло у її вікні, коли решта вікон уже були темними.

Діти Непорочної

Під час репетицій, як і під час інших справ, які робила, Наталя була спокійна й лагідна. Часто жертвувала особистим часом та відпочинком заради праці в Товаристві.

Наталя разом з іншими членами “Посвіту” відвідувала Левандівський дитячий притулок. Тут у неї була похресниця (члени Товариства ставали хресними батьками дітей дитячого будинку), про яку Наталя ніколи не забувала: забирала дівчинку інколи до себе додому або на прогулянки, возила їй подарунки. З останньої своєї подорожі Наталя теж везла подарунок маленькій Іринці, але ... не довезла.

Не обходилася без неї благочинна акція св. Миколая, яку проводило Товариство. Наталя також тримала хоругви і фани в церкві; разом з іншими проводила Великодні гаївки.

Її любили усі, ніхто не залишався без її уваги. Наталочка вміла зробити так, щоб кожен почувався потрібним. Вона переймалася проблемами своїх друзів. Коли одна з її подруг лягала до пологового будинку, Наталя спитала, чи потребує та чогось (мама Наталі була старшою медсестрою) і сказала, що допоможе ліками чи медикаментами (зі спогадів Наталі Швагли).

Ще одна подруга Наталі пригадує розмову, коли Наталя говорила їй про послух до батьків і першочерговість виконання їхніх прохань.

Мала нареченого і готувалася вийти заміж. Оповіді в церкві, дружки і дружби... Але Господь розпорядився інакше. Забрав її разом зі сестрою та мамою 26 червня 1998 р.Б. у теплу сонячну п'ятницю.

Можливо, все, що пишу, видається дещо неможливим. Але для мене самої й для нас усіх тепер, після її смерті, це все трохи неймовірне: як стільки всього могла робити одна людина?

Тоді здавалося нам, що так і має бути, що все це робиться само по собі. Запитання “Хто ж тепер робитиме те чи інше?” почало виникати лише тоді, коли її не стало.

Добра й привітна, лагідна та покірна, терпелива і стримана, розумна й уважна, спокійна та завжди заклопотана, завжди у турботах. В її грудях, мабуть, ледве вміщалося її палке та гаряче серце, її відкрита й чиста душа, любов і тепло якої виливалися на оточуючих. Виливалися в усьому, що робила, в кожному вірші та пісні. І колись ми часто не задумувалися про той смуток, яким так часто наповнювалося чуйне Наталіне серце, адже, нерідко, була сумна. І до сліз боляче, що у ті миті смутку й самоти листок і ручка, а не ми, живі її друзі, ставали її відрадою, а заспокоєнням та її вічною любов'ю був Господь:

*“Я до Тебе, мій Боже йду,
Я без Тебе не можу жити”.*

***

Блаженна Твоя душа,
Що була гонима за правду.
Блаженна Твоя сльоза,
Що принесла Тобі владу.

Владу між людських сердець,
Владу, дану від Бога.
За Твій терновий вінець,
Що взяв Ти собі в дорогу.

Покора була Твій меч,
Молитва була спасінням.
У славі зійшов Ти з Небес –
І воля на те провидіння.

Блаженна Твоя душа,
Що в Божім сяйві з'явилась.
Блаженна Твоя сльоза,
Що радості морем розлилась.

***

Дарувала доля тривоги
І кидала під ноги хрести,
Та забула, видно, що з Богом
Всі терпіння так легко нести.

Хто вставав, а хто зовсім падав,
Хто питав: "А навіщо йти?"
І всміхалася доля радо:
"Ну, побачим, хто ж справді ти?"

А молитва давала крила,
Хоч було доволі тривоги.
І летіла душа щаслива,
Бо туди її кликав Бог.

***

Прийди до мене сонцем і весною,
Прийди у сни, я там тебе чекаю.
Я можу бути зовсім не сумною,
Та день гіркий, коли тебе немає.

Із болем сльози заплітають стрічку
У коси долі, у мої тривоги.
Зболілим серцем запалю я свічку,
Коли не видно нашої дороги.

Чого, сльозо, так котишся нестримно,
Ми ж бо щасливі іноді самотні.
Хоч буде серцю сумно, може зимно,
Любов кладє дорогу крізь безодні.

***

Зміцни, о Господи, ці кроки
І серце чисте освяти,
Щоб їй пройти цей світ широкий
Й Тебе у вічності знайти.

Благослови її дороги,
Щоб світло людям донести,
Допоможи пройти тривоги,
Терпінь зготовані хрести.

Гори так сильно, щоб згоріти!
Світи, щоб душі зберегти!
Живи, щоб інші вчилися жити,
Молись, щоб Господа знайти.

***

Давай подякуєм за те,
Що ми зустрілись в цьому світі.
Сміємось й плачемо, проте –
Це, мабуть, й означає жити.

Хоч землю зрошують дощі
І світом стеляться тумани.
Гроза мине, аби її
Лишень не було поміж нами.

Всміхайся, сонечко, мені,
І буду я тобі радіти.
Все буде добре, тільки б ми
Не розівчилися любити.

15. 05. 1998 р.
(Останній вірш Наталі...)

Мій Отець допоможе

(Молитва в час тривоги та горя)

Мій Отче, дякую Тобі, що Твоє Серце – одна доброта, що все, що обтяжує мене, Ти повертаєш на добре, тому що Своїй дитині Ти завжди чиниш добро, завжди допомагаєш.

Мій Отче, дякую Тобі, що Ти чуєш мене в моїй нужді, що Ти ніколи не даси мені каменю замість хліба, тому що Ти, о Боже, такого не зробиш.

Мій Отче, дякую Тобі, що волосся на моїй голові порохване, що сама найдріб'язковіша справа – і та проходить через Твої руки, які бажають творити мені добро і благословляти мене.

Мій Отче, дякую Тобі, що Ти – Отець милостивий, що Тобі тяжко дивитися, коли я в нужді, тому Ти бажаєш укріпити мою душу.

Мій Отче, дякую Тобі, що Ти мене, Своє дитя, ніколи не забуваєш.

Мій Отче, дякую Тобі, що Ти – справжній Батько, Котрий не може бачити Свою дитину сумною, Котрий бажає її втішити і допомогти їй.

Мій Отче, дякую Тобі, що коли мене наказуєш, випробовуєш не понад силу.

Мій Отче, дякую Тобі, що Ти знаєш, що є для мене добрим, цілющим та корисним, а тому завжди ведеш мене вірним шляхом, яким би він не був.

Мій Отче, дякую Тобі, що для Тебе є радістю тим більше порадувати та обдарувати Твоє дитя, чим нужденнішим воно є, бо моя нужда, моя бідність спонукають Тебе до цього.

Мій Отче, дякую Тобі, що Ти бажаєш мешкати в серцях, які розбиті нуждою та горем. Ти робиш їх споглядачами Твоїх див, місцем Твоєї присутності.

Мій Отче, дякую Тобі, що Ти чуєш кожную молитву Твоєї дитини, що жодна з молитов не промовлена даремно.

Мій Отче, дякую Тобі, що не було в моєму житті жодної нужди, при якій Ти не почувався б зобов'язаним по-батьківськи, дбайливо заступитися за мене Своєю силою, явити Свою поміч.

Мій Отче, дякую Тобі, що при всіх моїх бідах я огорнутий Твоєю милістю, що наді мною панує не нужда, а Твоя любов.

Мій Отче, дякую Тобі, що Ти – всесильний і тому завжди знаєш вихід з будь-якої важкої ситуації, завжди знаєш, як зарадити, якою б складною ця ситуація не була. Ти, мій Батьку, більший за все, за кожную проблему.

Мій Отче, дякую Тобі, що сонце милості Твоєї встає наді мною, що кожного дня воно поновому сходить, аби влити в мене Твою силу і любов, коли я їх потребую.

Мій Отче, хто подібний до Тебе? Милостивий і повний співчуття та доброти жоден земний батько не зможе зрівнятися з Тобою.

Мій Отче, хто може так любити, як Ти? Хто так дбає про мене, як Ти? Хто провадить мене шляхом правди, як не Ти? Хто несе мене, Твоє дитя, з таким довготерпінням, як Ти?

Ніхто на землі, ніхто й ніколи!

Мій Отче, дякую Тобі, що зі мною ніколи не трапиться того, чого б Ти не допустив, що люди без Твого відома ніколи не заподіють мені зла, а тому все, що не стається, буде мені на користь.

Мій Отче, дякую Тобі за впевненість, що шлях, яким іду, – найкращий для мене; якби Ти приготував ще ліпший, Ти б у Своїй любові провадив би мене ним.

Мій Отче, дякую Тобі, що в Твоїй книзі записаний кожен день сьогодення і майбуття. Цей день не може бути важким, оскільки все, що він з собою несе, виходить з Твоєї любові.

Мій Отче, дякую Тобі, що кожен день продуманий Тобою, Твоїм серцем, повним любові, так, що я можу долати труднощі; що кожен день сприяє придбанню неземного вінця.

Мій Отче, дякую Тобі, що Ти – Батько, Який з радістю чинить нам, Твоїм дітям, добро, що я можу розраховувати на Твою допомогу в нужді.